

Januar-februar 2008
št.

021

Časopis za brezdomstvo
in sorodna socialna vprašanja

1 eur

Polovico dobi prodajalec

KRALJI ULICE

LJUDJE, KI PRIPADAJO ULICI

Urednica:
Špela Razpotnik
Namestnika urednice:
Bojan Dekleva in Maja Vižintin
Uredniški odbor:
Luna Jurančič Šribar,
Alenka Lamovšek, Gregor B. Hann,
Tomislav Gruđen, Maruša Bertoncelj
Sodelavci uredništva:
Toni Meško, Tanja Vuzem, Maja Kozar, Bojan Kuljanac
Andrej Mesarič, Urban Tarman, Katja Bizjak, Janez
Kompore, Miran Možina
Oblikovanje:
Karlo Medjugorac
Prelom:
Maja in Nejc
Lektoriranje:
Matilda M. Dobro, Maruša Bertoncelj, Darja Pekolj
Ilustracije:
Nik Knez, Damjan Majkić, Besni, Matilda M. Dobro, Jané
Fotografiji na ovitku:
Jaka Adamič, Dnevnik
Tisk:
Tiskarna Vovk
Izdajatelj:
Društvo Kralji ulice ISSN 1854-2654

Cena časopisa v ulični prodaji je 1 EUR.

V primeru pošiljanja časopisa po pošti je cena enega izvoda
2 EUR. Letna naročnina za organizacije je v Sloveniji 20
EUR, v tujini pa 40 EUR.

Naslov uredništva:
Društvo Kralji ulice, Poljanska cesta 14, 1000 Ljubljana
Telefon: 059 022 503 Fax: 059 022 504
E-mail: kraljiulice@gmail.com
Spletna stran: www.kraljiulice.org
Transakcijski račun za prostovoljne prispevke:
05100-8012105010 odprt pri ABanki Vipava d. d.

Novost! SMS-KOMENTARNICA:

041 291 760

PRAVILA PRODAJE ČASOPISA KRALJI ULICE

Ker želimo, da bi časopis Kralji ulice lahko prodajalo čim več ljudi in da bi dosegel čim širši krog bralcev ter da bi postal redni, mesečno izhajajoči časopis, je pomembno, da vsi skupaj skrbimo za njegov dober ugled. Ko prodajate časopis Kralji ulice, namreč ne predstavljate le sebe, pač pa celoten projekt Kralji ulice. Doslej so bili naši prodajalci v javnosti zelo dobro sprejeti in so mnogi kupci pohvalili njihov pristop. Zelo si želimo, da tako ostane tudi v prihodnje, zato prodajalce in prodajalke prosimo, da se držijo spodnjih pravil in tudi svojega občutka o tem, kako časopis Kralji ulice še bolj približati našim bralcem.

1. Časopis prodajam na miren in nevsiljiv način.
2. Drugim prodajalcem časopisa Kralji ulice izkazujem spoštovanje in se zavedam, da imajo ravno tako pravico do prodaje časopisa kot jaz sam/a.
3. Z drugimi prodajalci se miroljubno dogovarjam tudi glede lokacije prodaje.
4. Morebitne nesporazume rešujem na miroljuben način.
5. Med prodajanjem časopisa ne uporabljam alkohola in/ali drugih drog.
6. Časopis prodajam po njegovi ceni in kupcev ne zavajam.
7. Spoštujem odločitev kupca glede nakupa časopisa.

Če se prodajalec ne drži pravil prodaje, je na to najprej opomnjen s strani strokovnega delavca, potem pa lahko začasno ali trajno izgubi pravico do prodaje časopisa Kralji ulice. Prosimo kupce, naj nam v uredništvo sporočijo morebitne kršitve zgornjih pravil! Zbiranje prispevkov za ponatis časopisa ni aktivnost društva, ampak je poskus zavajanja kupcev!

PROJEKT PODPIRAJO

Mestna občina Ljubljana -- Ministrstvo za kulturo --
Ministrstvo za delo, družino in socialne zadeve --
Urad za mladino -- Urad Vlade za komuniciranje --
Urad za enake možnosti.
Od januarja 2007 so Kralji ulice član mednarodne mreže
cestnih časopisov (INSP).

vsí drugačni
vsí enakopravni

Mnenja avtorjev prispevkov ne odražajo vselej mnenj
uredništva.

Največkrat zastavljeno vprašanje v zvezi z brezdomstvom je: »Pa zakaj so brezdomni? Kakšni so vzroki za to?« Ponavadi odgovorim, da gre za kompleksen splet družbeno osebnostnih dejavnikov. Sčasoma sem se naveličala ponavljanja vedno istega odgovora, zato bi najraje odgovorila z vprašanjem: »Ja, gospa, zakaj ste pa vi novinarka?« Ali pa: »Gospod, kaj vas je pripeljalo do tega, da ste vodja prodaje?«

Ljudje imamo radi stvari in druge ljudi popredalčkane. Še največjo potrebo po predalčkanju začutimo takrat, ko je nekaj povsem drugačno od naših predstav o svetu in o tem, kako naj bi zadeve funkcionirale. Jezik in besede, ki jih uporabljamo za sporazumevanje, povejo veliko o naši družbi in vrednotah, ki si jih postavljamo. Oznaka brezdomni nosi v ozadju veliko več kot le to, da je človek brez doma. Ko nekoga označimo s to besedo, je, kot da bi nalagali nanj težke prevleke, plast za plastjo določenih predstav, pod težo katerih se človek počasi grbi. Sčasoma tudi sam vedno bolj jemlje te plasti za svoje. Če hočes spoznati, kaj vse nosi človek pod prevlekami, moraš vse plasti eno za drugo počasi zvleči dol (hitro ne gre, ker so nadvse težke); gre za dolgotrajen postopek. Najlažje se mu je izogniti, ker nimamo časa. Preobremenjeni smo sami s sabo. S tem, kar smo, kaj bi radi bili, kaj bi radi dosegli, kaj moramo še postoriti. Z načinom življenja, ki je postal že tako samoumeven, da niti ne razmišljamo več, ali bi šlo lahko tudi drugače. Kako drugače lahko gre, spoznamo že, če pogledamo v jezikovne značilnosti drugih kultur. Tradicionalni cutuhilski jezik (jezik majevske skupnosti iz Gvatemale), na primer, nima glagola »biti« in tako tudi ne nobenega pravega prihodnjega časa. Pomensko najbližje glagolu »biti« je glagol »pripadati«. Cutuhili ne poznajo običajnih imen za ljudi ali predmete, vse besede morajo nekemu pripadati. Obdaja jih sedanost, prihodnost pa se staplja s preteklostjo, saj je njihovo življenje usmerjeno v ohranjanje in ne v ustvarjanje. V kulturi z glagolom »biti« je človek vedno obremenjen s tem, kdo je. Opredeliti »kdo si« pomeni, da vedno obstaja nekaj, kar nisi. Da bi ugotovil, kdo si, moraš določiti druge.

Mogoče nam lahko časopis, ki leži pred nami, vsaj za nekaj časa omogoči pozabiti, kdo smo, kaj bi hoteli biti, kdo so drugi in kaj bi oni morali biti. Naj nam listanje teh strani pomaga počasi zvleči dol plast za plastjo, ki smo jo naložili na ramena ljudi, ki pripadajo ulici.

Luna J. Šribar

Kazalo:

- 2 UVODNIK
- 3 TO SEM JAZ
- 4 MARJANA
- 5 ISKANJA
- 6 DRUŠTVO PO MOČ
- 8 NA VOGALU WOLFOVE
- 10 KRALJEVSKI PRAZNIČNI UTRIP
- 12 PISMA BRALCEV
- 13 PRED 100 LETI
- 13 KRALJ & KRALJICA
- 14 DOGODKI
- 16 F - MAIL
- 17 ŽICAR
- 18 NADoGLAS
- 19 GOSTUJOČI KOLUMNIST
- 20 ZEMLJA ČLOVEKOVIH PRAVIC
- 22 PAMFLET
- 23 ZGODBA BODOČEGA PRVAKA V BOKSU
- 23 MISLI MOJEGA JUTRA
- 24 SOL IN KOPER
- 25 SOCIAL-EGO TURBULENCA
- 26 NEKAJ CESTNIH
- 27 ANEKDOTE S PRODAJE
- 28 BREZPLAČNE PRIREDITVE
- 28 ULIČNI HOROSKOP
- 29 OGLASNA DESKA
- 30 RAZVEDRILLO

To sem jaz:

PATRIK

Sem 23-letni Čeh. Že devet mesecev potujem po Evropi in tako sem tudi pristal v Sloveniji. Tu sem en mesec in pol, potujem pa proti Španiji, Franciji in Portugalski. Grem pogledat, kako je tam. Spim v zapuščeni hiši, kjer ni elektrike. Okoli božiča mi je neznanec na cesti, ko sem prodajal časopis, podaril 50 evrov. Z njimi sem kupil petrolej za peč, nekaj za pojedst, sveče, Milanu in Perotu pa cigarete.

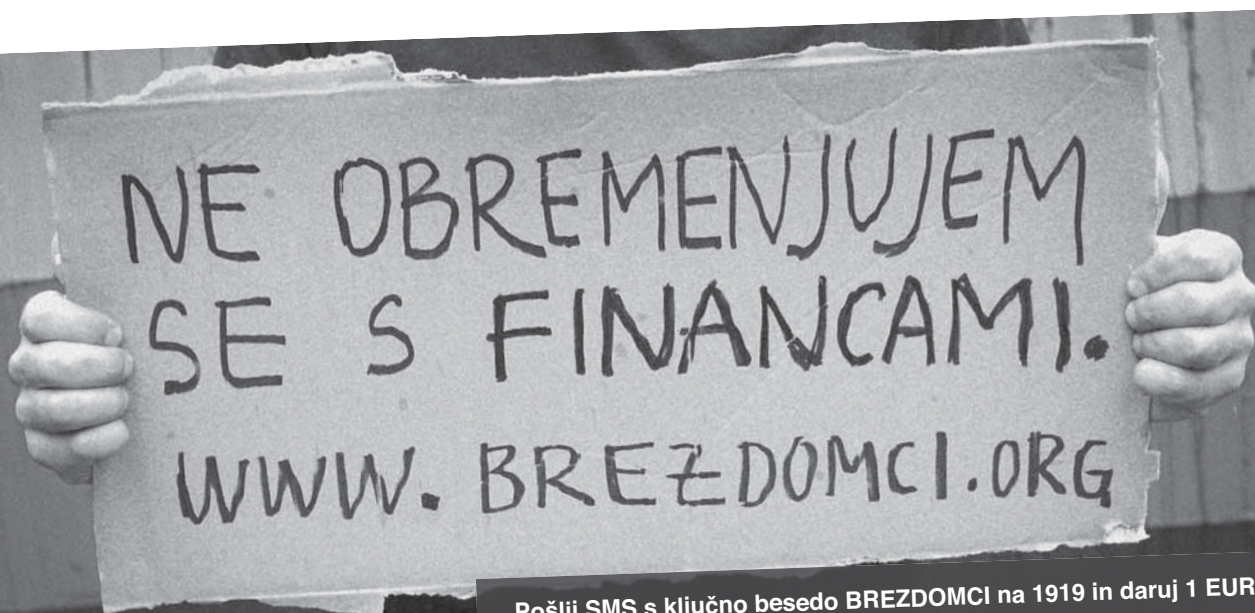
Rad imam hitre avtomobile, punce, ljudi nasploh ... V Ljubljani nimam nobenih problemov, z vsemi se razumem. Le pri nekaterih starejših brezdomcih, ki jim večkrat kupim vino in cigarete, ne ostane nič zame, kadar sam nimam. Na Češkem imaš prijatelje le, če imaš denar. Tu je nekoliko bolje.

Na Češkem sem delal kot pek, varnostnik v tovarni in zidar, vendar mi marsikje niso plačali ali pa so slabo. Tukaj si tudi težko najdem kakšno gospodično, saj jo takoj odbijem, ker prodajam ulični časopis in spim v zapuščeni hiši.

V življenju nisem dobil tega, kar hočem, vendar sem mlad in se mi ne mudi. Ko gledam starejše brezdomce, si ne predstavljam, da bi tudi sam dočakal tako usodo. Rad bi živel normalno, tako da bi imel ženo, ki bi jo vsak dan pozdravil, ko bi prišel iz službe domov. Rad bi imel lepšo prihodnost.

03
KRALJI
ULICE

**RAD BI ŽIVEL NORMALNO, TAKO DA BI IMEL
ŽENO, KI BI JO VSAK DAN POZDRAVIL, KO BI
PRIŠEL IZ SLUŽBE DOMOV.**

Pošlji SMS s ključno besedo BREZDOMCI na 1919 in daruj 1 EUR (239,64 SIT) tistim, ki so razen dostojanstva izgubili vse.

MARJANA - TISTA S SOBO NA ULICI IN DUŠO NA PREPIHU

04
KRALJI
ULICE

Marjana - obraz s prejšnje naslovnice - je ženska, ki je skoraj četrtno svojega življenja posvetila ulici - letos spomladi bo praznovala svoj šestdeseti rojstni dan! Seveda ta posvetitev, ki še traja, ni bila tako idilična in pesniška, kakor se utegne brati ta sestavek.

Marjana je ženska, ki je videla mnogo, slišala mnogo in še več občutila.

Doživela je marsikaj in še marsikaj bo. Trenutno pa si najbolj želi, da bi si našla spodobno bivališče - garsonjero, sobo, klet ... kakršenkoli prostor, kjer bi ji bilo topleje in mehkeje, kot na raskavem in ledenem asfaltu. Ulice ima vrh glave, želi si, da bi končno našla drugačno zavetje, kot ji ga nudi milo nebo, in svoj skoraj petnajstletni ulični status zamenjala za tistega s streho.

Po spletu okoliščin in težav v duševnem zdravju, ki jih je imela od 1981. do 1988. leta, se je znašla na ulici, saj je bila za delo - vsaj takšno, kot ga imamo za pravo in resno - nezmožna. Živela je iz dneva v dan ter spala na najrazličnejših koncih in krajih, med drugim nekaj let tudi v podhodu Ajdovščina v središču prestolnice. Takšno življenje pa živi tudi sedaj, ko ji jesen življenja narekuje malec drugačne zahteve in potrebe, kot jih je imela v mlajših letih. Duša in telo nista več tako trpežna ... pa tudi naveličanost nad večno očitajočimi pogledi se stopnjuje. Rešitev zanjo, ki še vedno optimistično zre naprej, je seveda najem sobe ali podobnega bivanjskega prostora. Do sedaj je poskušala sama, in sicer tako, da se je obračala na različne ustanove, vendar ni doživela uspeha. Leta 2003 je na Javni stanovanjski sklad Mestne občine Ljubljana oddala vlogo za dodelitev najnujnejšega bivalnega prostora, kjer pa so ji odgovorili, da je upravičena do dodelitve le-tega, vendar da trenutno ne razpolagajo z nobenim prostim prostorom. Napisali so še, da bo za dodelitev najnujnejšega prostora predlagana, ko bo primeren na voljo in bo hkrati ustrezal površinskim normativom, ki veljajo pri dodelitvi prostora za samsko osebo. To pomeni,

da prostor ne sme presegati velikosti dvanajstih kvadratnih metrov. Do sedaj, ko se piše že leto 2008, se to še ni zgodilo, čeprav je leta 2004 k svoji vlogi dodala tudi mnenje psihiatrinje Majde Šerić, ki pravi: »Pacientka je obravnavana pri psihiatru od leta 1981 zaradi psihotične motnje. Večkrat hospitalizirana v psihiatrični kliniki v Polju. Dolgo je tudi redno hodila na kontrole v ambulantno na Polikliniki. Zadnjih deset let je brez stanovanja, brez zaposlitve. Pacientka že več let ni sposobna za delo. Prosim, da se pacientki dodeli bivalni prostor, ker je že deset let na cesti.«

To, da bo s pomočjo naše občine dobila kakšno luknjo za prebivanje, pa se tudi ne bo zgodilo, saj ji je bilo čakanja dovolj in je lansko poletje odšla na Zarnikovo, kjer ima Javni stanovanjski sklad Mestne občine Ljubljana svoje prostore, da je vzela nazaj vso dokumentacijo v zvezi s tem.

Odločila se je, da usodo vzame v svoje roke in si mimo vseh uradnih vrst, kjer nikoli ne pride na vrsto, poišče svoje zavetje. Pravi, da bi bila zadovoljna tudi z ogrevano kletjo, le da ji v prihodnje ne bo več treba tako strmo gledati zimi v oči. Zanj je pripravljena odšteti skromno plačilo, saj mesečno prejema dobrih dvesto evrov socialne podpore, nekaj malega pa si prisluži tudi s prodajo časopisa Kralji ulice. Obrača se na vse ljudi, ki so ji pripravljeni ponuditi roko na pomoč in ji oddati ogrevan prostor, kjer bo lahko prebivala. Naslov njenega stalnega prebivališča se sedaj še vedno glasi na Center za socialno delo Ljubljana - Center. Nekaj telefonskih števil pod malimi oglasi je že zavrtela, vendar je enkrat soba že bila oddana, drugič je bila predraga, tretjič spet ona ni ustrezala najemnim pogojem, ker je kadilka in celo, ker je prestara ...

Sicer pa zase pravi, da ima takšno voljo do življenja, da bi gore premikala, kar pa se ji tudi vidi, ko z bistrim pogledom stopa po ulicah, ter da je vesela, da je zdrava. Njeno duševno stanje je že

od leta 1988 stabilno in od takrat ne jemlje več nobenih tablet. Rahlo naveličana je le pripomb mimoidočih, češ, zakaj ne dela, če lahko kadi, in podobnih, in ljudi, ki ji namesto prijaznega pogleda ali besed nudijo le to, da se jim smili. Policisti so jo že nešteto krat popisali, ker je spala na pločniku, spala na cesti, spala v podhodu, skratka, ker je pač spala, kar pa - hočemo ali ne - moramo vsi. Pove še, da z veseljem prodaja časopis Kralji ulice, ter poudari, da ne išče krivca za svoje tegobe in da ne želi negodovati nad ničemer in nikomer - le obrača se na vse državljane, ki ji lahko pomagajo pri tem, da pride do svoje skromne sobe. Za konec zaželi sebi več sreče pri uresničevanju te želje, vam pa z manjšo zamudo vse uspešno in zdravo v letu, ki se je pričelo.

**ODLOČILA SE JE, DA
USODO VZAME V SVOJE
ROKE IN SI MIMO VSEH
URADNIH VRST, KJER
NIKOLI NE PRIDE NA
VRSTO, POIŠČE SVOJE
ZAVETJE. PRAVI, DA BI
BILA ZADOVOLJNA TUDI
Z OGREVANO KLETJO ...**

ISKANJA

**SEM OGENJ IN LED.
SVETLOBA IN TEMA.
V MENI JE LJUBEZEN,
V MENI JE SMRT.
V SEBI SKRIVAM DELČEK
ZVEZDNEGA PRAHU
IN SEN NESKONČNOSTI.
IN V MENI JE NEKAJ
ZLOMLJIVEGA,
DUŠA, KI HOČE ŽIVETI
V NAJGLOBLJIH GLOBINAH
ŽIVLJENJA
IN LETETI
NA NAJVIŠJIH VIŠINAH SVETA.
V MENI JE NEKAJ,
KAR HOČE IZKUSITI
VSO POLNOST ŽIVLJENJA
IN STALITI VES LED SVETA ...**

PO MOČ IN POMOČ V DRUŠTVO PO MOČ

06
KRALJI
ULICE

Veronika Ban,
priredila Matilda M. Dobro

Društvo PO MOČ Sežana je nevladna, neprofitna organizacija, ki nudi pomoč zasvojenim ter njihovim bližnjim. Gre za društvo, ki je s svojo pomočjo na voljo zasvojenim z nedovoljenimi drogami, prav tako pa tudi tistim, ki so z zasvojenimi v najrazličnejših odnosih. Na društvo se lahko obrne vsakdo, ki ga zanima karkoli v zvezi z drogami in zasvojenostjo.

Dejavnosti društva obsegajo informiranje o različnih obstoječih programih psihosocialne obravnave in zdravljenju zasvojenosti od nedovoljenih drog ter pomoč pri vključevanju v tovrstne programe, informiranje o tveganju okužb rizičnega uživanja nedovoljenih drog in spodbujanje varnejšega uživanja nedovoljenih drog z namenom zmanjševanja možnosti okužb, kot so hepatitis B, C, HIV ..., individualne psihosocialne obravnave ter skupinske psihosocialne obravnave v skupinah za samopomoč.

V društvu potekajo različne skupine samopomoči, in sicer za ljudi, ki imajo težave zaradi uživanja nedovoljenih drog vsak dan od ponedeljka do petka, za samopomoč svojcem in bližnjim pa vsak drugi torek ob 17h. Ljudje, ki abstinirajo od nedovoljenih drog ali se zdravijo z metadonom, to so t.i. drug-free skupine, se lahko vključijo v posebno samopomočno skupino.

Društvo ponuja tudi možnost likovno ustvarjalnih delavnic (risanje, risanje na steklo, slikanje, oblikovanje gline, izdelava lutk, stripov ...), skupinskih izletov in delovnih akcij ter skupinskega udeleževanja različnih kulturnih prireditev ter informativnih srečanj, možnost dela z računalnikom ter pomoč pri zaposlovanju in nadaljnjem izobraževanju. Uporabniki programa lahko skupaj z delavci, ki so zaposleni v društvu, sodelujejo na upravnih

in občnih zbiorih društva ter ostalih delovnih srečanjih, kjer imajo možnost izraziti svoje potrebe, mišljenje in predloge. Uporabniki lahko sodelujejo tudi pri oblikovanju in širjenju programa društva, ki izhaja iz potreb samih uporabnikov in temelji na strokovni podlagi. V obratovalnem času društva pa so vsem na voljo tudi topli napitki!

Društvo PO MOČ v prvi vrsti nudi podporo ljudem, ki imajo težave zaradi uživanja nedovoljenih drog (socialna integracija, večanje možnosti izbire) in njihovim bližnjim. Dostopnost programa čim večjemu številu ljudi, ki te vrste podporo potrebujejo, izboljševanje pogojev za socialno integracijo ljudi, ki zaključujejo programe višjega praga, in strpnejši odnos družbe do ljudi, ki uživajo nedovoljene droge, pa so temeljni kamni programa pomoči, ki ga društvo izvaja.

Vstop v program društva je prostovoljen in brezplačen. Uporabnikom programa ni potrebno biti tudi član društva. Uporabnikom je zagotovljena anonimnost.

**DRUŠTVO PO MOČ DELUJE VSAK
DELOVNIK OD 8. DO 15. URE,
VSAK DRUGI TOREK PA OD 12.30.
DO 19.30. URE.**

Več informacij v zvezi z zasvojenostjo, drogami in aktivnostmi društva dobite na telefonskih številkah (05) 7302 120 in (05) 7302 121, e-naslovu pomoc@t-2.net, spletni povezavi <http://www.geocities.com/drustvopomoc> ali na Ulici 1. maja številka 1 v Sežani, kjer ima društvo svoje prostore. Dobrodošli!

PRISPEVEK UPORABNICE PROGRAMA

Kako se je sploh začelo moje življenje z drogo?

Pri dvanajstih nedolžno z alkoholom in marihuano, pri petnajstih sem prvič vzela heroin. Najprej sem samo kadila heroin, poleg tega sem jemala tudi druge substance, kot so LSD, ecstasy, marihuana, kokain ... V tem času sem bila že odvisna in brez zavedanja, da počasi padam v brezno. Ko mi ni zadostovalo vse to, sem pristala na igli in padala v večje brezno.

Po dveh letih sem se odločila, da potrebujem pomoč in se prijavila na zdravljenje z metadonom. Približno dve leti sem sama sebe zavajala ter prodajala metadon, da sem si lahko kupila heroin. Ko ni bilo denarja za zmeraj večjo dozo, sem bila primorana tudi krasti, da sem preživel. Večkrat se je dogajalo, da sem padla v nezavest, a ko so me enkrat komaj rešili, sem si rekla, da hočem živeti, in si poiskala pomoč. Naslednji dan sem se odpravila k zdravniku ter mu povedala svojo odločitev, da takoj preneham s pitjem metadona. Prepričeval me je, naj ostanem v metadonskem programu, a sem ostala pri svoji odločitvi. Odpravila sem se domov, kjer sem seznani starše s tem, kaj se je sploh dogajalo z mano toliko let, in jih prosila, da me ne spustijo ven. V enem mesecu sem dala fizično krizo skozi, potem pa se je začelo psihično zdravljenje. V tem času se je odprlo društvo PO MOČ Sežana. Po pogovoru s prijateljico sem obiskovala društvo, kjer so mi pomagali. Kasneje sem obiskovala tudi psihologa - in vse to se je izplačalo! Sedaj sem sedem let čista in uživam v življenju, imam fanta in otroka ... ter hišo, ki sva si jo prenovila. Vsem izgubljenim dušam pa pravim: »Potrudite se, ker se spleča! Življenje je lepo in eno samo!«

Anonimna uporabnica programa društva

foto: Veronika Ban

foto: Veronika Ban

NA VOGALU WOLFOVE

08
KRALJI
ULICE

*Drage bralke in bralci,
ker smo ravno vstopili v novo leto, vam v
spomin na vsa leta, ki so dokončno minila,
ponujamo nekaj odstavkov nostalgije.
Nekdanji prodajalec Mare, ki je sedaj bolj
naš obiskovalec dnevnega centra kot pa pro-
dajalec, se bo živo spominjal svojih začetkov
prodaje iz časov, ko smo pridno na kupček
zlagali še tolarje, in časov, ki se po svojih
tegobah in radostih sploh ne razlikujejo od
današnjih dni. Njega na Wolfovi s časopisi v
naročju res več ni, vendar spomin še živi ...*

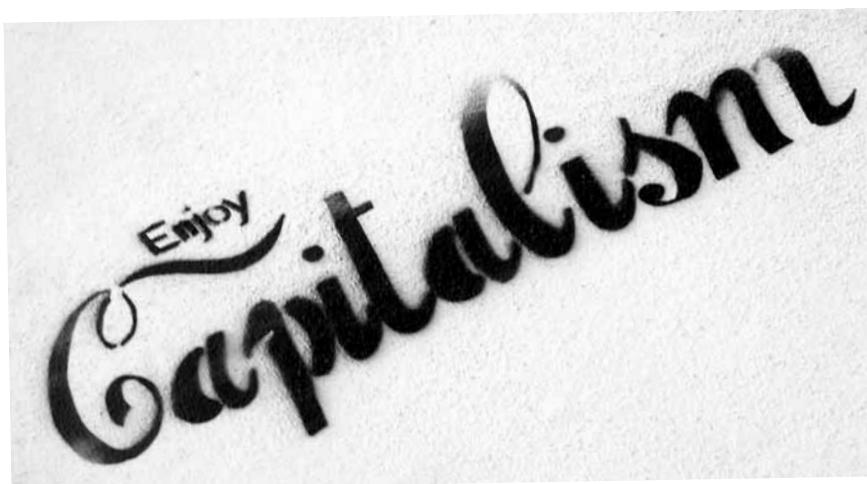

foto: Martina M. Dobro

Ime mi je Marko, star sem zadosti, da skupaj spravim nek tak članek, kot je ta, kako pa živim, pa izveste na samem kraju zločina, kjer časopis Kralji ulice prodajam; to je na vogalu Wolfove. Na ulici sem občasno, ker ko so doma dobre volje, mi za kakšen vikend stari starši odstopijo posteljo, starši pa so me nagnali, oče sploh (»nisi več moj sin«). Z njegove strani je meni večkrat kot lepa beseda in prijeten pogovor pela palica oziroma katerikoli dolg predmet, tudi lopata ... Na tak način mislim, da svojega semena, krvi, otroka ne gre učiti, kakor je on temu dejal ... S tem je stvar poslabšal do te meje, da sem ga iz dneva v dan samo bolj sovražil. Mama je včasih dobra in mi pomaga s kakšnimi izdelki za osebno higieno in zdravstveno

oskrbo, včasih pa se ji tudi tako »mudi«, da energijo usmerja popolnoma drugam, kot bi bilo potrebno. No, tako je na kratko.

Postal pa sem ulični prodajalec že omenjene revije, zato bi vam rad predstavil, kako in na kakšen način vidijo moje oči ljudi, ki gredo mimo mene. Nekateri jo – drugi pač ne – kupijo in s tem pomagajo meni in brezdomcem. Saj ne vem, pri katerem sloju ljudi naj začnem. Če dobro pomislim, kar pri tistih, ki si vzamejo čas, pristopijo s spoštovanjem do človeka, pa kakršenkoli prodajalec že je – bivši odvisnik, pijanec, brezdomec ali pa kratko malo lenuh. Ampak lenuhi ne prodajajo, ker pač rabijo in porabijo svoj dragoceni čas seveda za lenarjenje.

No, in le. Nekdo prihaja po pločniku, najprej pogleda, kaj imam, ponujam, prodajam, nekateri pa že vedo, za kateri časopis gre, sledi pogled v oči, jaz jih prijazno pozdravim, v večini odzdravijo nazaj, nekateri še v srednjih letih ne znajo odzdraviti, nekateri pokimajo z glavo in mi s pogledom ali besedo dajo vedeti, da revije ne bodo kupili ali da jo že imajo. V večini takih primerov se obrnejo nazaj, pogledajo v oči in ti rečejo: »Sem jo že kupil ...« Drugi pa se ne obrnejo in z mrmrajočim neodločnim glasom zabundajo, da jo imajo, toda tem ne verjamem, to rečejo le zato, da se te znebijo, ker mislijo, da jih boš ujel v svojo mrežo in ne spustil, kakor to počnejo hišni prodajalci knjig, ki jim moraš najmanj skuhati kavo, če ne še ponuditi jesti (ampak ne gre, da mu ne bi ponudil, tukaj je vprašanje čas, ki si ga tako težko vzamemo).

»Dober dan«, pozdravim vsakega, ki me pogleda, včasih tudi tiste, ki me ne. »Lep dan, gospodična, že poznate časopis?«, nadaljujem z veseljem, da dobim kakšen tolar več, kot pa je sama cena revije. Pošteno bi vam lagal, če bi rekel, da mi ne gre za kakšen tolar več. Res pa je, da mi včasih, ko pristopi kaka simpatična

deklina ali tudi ženska, nasmeh na njenem obrazu in pa kakšna debata (resnična in pristna) zagotovo polepšata tisti trenutek, če ne kar cel dan ... pa še kak tolar mi stisne za povrh. No, in take ženske se po letih raztezajo že od osmega razreda osnovne šole pa do neke tja pred upokojitvijo. Mlade punce si revijo kupijo bodisi zaradi radovednosti po uličnem življenju, seveda v pozitivnem smislu, da ne zaidejo v to smer, ali pač zaradi kakših drugih razlogov. In prav je tako, drage moje deklice, punce in ostale žene ... Če jim v rani mladosti in puberteti starši in pa seveda učitelji v svojem »obširnem« šolskem programu nič ne omenijo o tem, so pa same tako odprtega duha in obzorja, da si s pomočjo revije prikažejo tudi to plat življenja – vsa čast jim – in seveda enako velja za fante. Pa še finančno nam in mi pomagajo. Verjemite, in tudi res je, da študenti in njihova prijazna volja in dobrot, kajti vedno plačajo več, kot je cena revije, pomenijo neprecenljivo več, kot pa tisti mrki pogled ali pa tudi največkrat nepogled naslednjega poslovneža s kravato, ki misli, da je »urejen«. A ko gre mimo, ima na hrbtu vso zmečkano srajco od sedenja

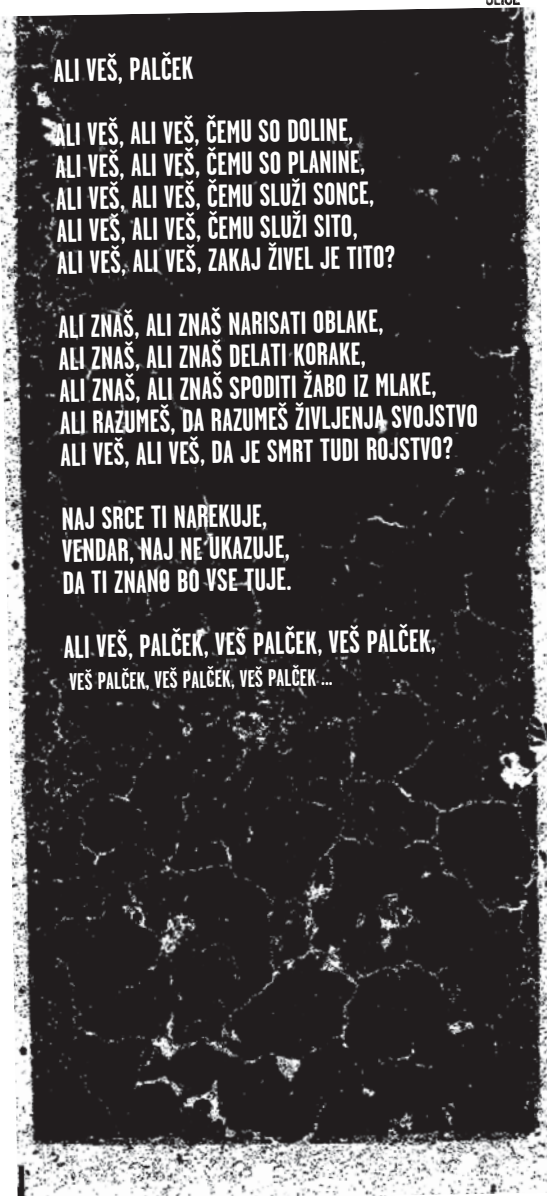
DRUGI PA SE NE OBRNEJO IN Z MRMRAJOČIM NEODLOČNIM GLASOM ZABRUNDAJO, DA JO IMAJO, TODA TEM NE VERJAMEM, TO REČEJO LE ZATO, DA SE TE ZNEBIJO, KER MISLIJO, DA JIH BOŠ UJEL V SVOJO MREŽO IN NE SPUSTIL, KAKOR TO POČNEJO HIŠNI PRODAJALCI KNJIG, KI JIM MORAŠ NAJMANJ SKUHATI KAVO, ČE NE ŠE PONUDITI JESTI (AMPAK NE GRE, DA MU NE BI PONUDIL, TUKAJ JE VPRAŠANJE ČAS, KI SI GA TAKO TEŽKO VZAMEMO).

na usnjenem avtomobilskem sedežu in ima zglancane čevlje, ki spadajo zraven toalete, zunaj pa 37 stopinj Celzija vročine. Pride mimo, dobro zavedajoč, da sem tam, si misli bogve kaj, a mi še pogleda ne nameni, kaj šele, da bi odzdravil, kot pred tem pozdravim njega jaz, in iz svoje tako ali tako »pretanke« denarnice potegnil kakšnega »Plečnika«, če ne celo »Prešerna«, ker se mu ne bi popolnoma nič poznalo konec meseca. To pa zato, ker pač slišim in tudi vem, da v sosednji gostilni odrinejo za požirek ali dva (0,03cl) dobrega whiskeya tudi po 60 tisoč tolarjev ... Pa da pije cela družina??? !! \$\$\$???? \$??!! \$\$\$? V enem mesecu, odkar sem prodajalec, sta pri meni revijo kupila celo dva poslovneža s kravatami (vsa čast jima). Naj tu zraven omenim še naše upokojence, ki jih je med kupci tudi bolj malo. V paru sta se ustavila le dva, mož in žena in pa ena gospa, ki mi je povedala, da je že v pokoju in da je delala kot socialna delavka. No, in nadaljuje se pri gospah srednjih let, ženah in mamicah, ki se (poleg študentov, mladih parov ter samskih deklet in fantov) ustavijo in spregovorijo kakšno dobro, da ne omenim, da včasih žrtvujejo tudi jurja ... V takih primerih kar ne vem, kaj bi, pa rečejo: »Kar vzemi, meni ni hudega, tebi bo pa prav prišlo.« Te ženske imajo za nas največ posluha, in to cenim, spoštujem. Marsikatera se ustavi samo na klepet, stisne v roko kak bankovec in reče: »Saj revijo pa že imam.« Te ženske so najlepše, pa ne samo zato, ker me podprejo finančno, v sebi globoko nekje nosijo univerzalno brezmejno ljubezen, ki jo kar začutim, ko pridejo mimo one ta prave. In one se zavedajo, da se z malenkostmi dobrosrčnost izraža. In nekateri in nekatere to vedo in to znajo ...

Z ljubeznijo do strank,
Mare

Social-ego turbulenca
Bojan Sklepič

09
KRALJI
ULICE

KRALJEVSKI PRAZNIČNI UTRIP

Maruša Bertoncely

Študentke socialne
pedagogike z ljubljanske
Pedagoške fakultete so

011
KRALJI
ULICE

v sredo, 19. 12. 2007, v sodelovanju s Kralji ulice v avli fakultete organizirale kulturno-zabavni program, imenovan Kraljevski praznični utrip. Ta nas je navdihnil, nasmejal ter nam malček tudi naježil kožo od ganjenosti ... In nazadnje še nasitil s praznično zakusko. Hvala vsem, ki so nam polepšali ta večer! Več pa naj povedo fotografije ...

PISMA BRALCEV

e-debata:

ŽIVJO!

Zadnje čase so se začele goljufije pri prodaji časopisa: brezdomec ima v roki časopis Kralji ulice, in ko ga želiš kupiti ali ko mu celo že daš denar, pravi, da ti ga ne more dati, ker ima zadnjega. Prosim, da jih na to opozorite. To se dogaja predvsem pri mladih narkomanih.

Hvala za razumevanje,

Katarina

*DRAGI KRALJI IN
KRALJICE ULICE*

*ŠE ZLASTI POD TOPLO ODEJO
VČASIH ČLOVEK DOBI
KAKŠNO DOBRO,
(LAHKO TUDI MALO NORO) IDEJO.
JE NOORO, ČE DOBRA IDEJA
TAKOJ SE ZAPIŠE,
S KER JO RADA ZA VEDNO
V NEZNANO POBRIŠE.
VELIKA JE ŠKODA,
ČE TO SE ZGODI,
KER POTLEJ NE NAJDE
VEČ PRAVE POTI
NA KRALJEV ULICE STRANI.*

*PRIDEJTE IN
OBJAVLJATE I
VAŠE IDEJE.
Vaša zvesta
bralka
Katarina Lani
in družina*

Poljane 14, 11. 10. 2007

SO POLJANE, TRAVNIKI, DALJAVE, ŠIRJAVE IN POMLADNE VONJAVE

So pa Poljane, dom na Poljanski 14, zatočišče za utrujene od življenja. Pa so Poljane tudi kotiček naplavljenih usod, ki jih je življenje vrglo na stranski tir.

Tu del dneva najdejo kotiček Kralji ulic. Kralji, največkrat kraljestva svobode, ki pa ima posebno ceno. Živijo po svojih zakonih, ki jih sestavlja zakon – življenje. Večina jih je v kraljevini ulic zaradi nezaželenosti svojih bližnjih ali pa so to ljudje, rojeni po božji zapovedi. Priznam, da sem včasih z odporom hodila mimo klošarjev, dokler nisem začela prebirati revije Kralji ulice. Sedaj imam svojega kraljeviča. To je Tone I., jaz pa sem iz četrtega življenjskega obdobja, sosedka iz Doma. Tone je fejest možak, ki mu ni težko poklepetati s staro pošvedrano žensko. Doma hranim vse številke revije in tudi marsikomu sem revijo že pokazala.

Ker so pred nami dolgi večeri in hladne noči, želim brezdomcem čim več toplih kotičkov in razumevanja oblasti, ki je velikokrat kriva, da ljudje ostanejo brez sredstev za preživetje.

Soseda iz doma Poljane

LEP POZDRAV!

Naj povem, da vas redno berem, vedno si vzamem trenutek za brezdomce, ki me prosijo za kak evro, pa tudi revijo z veseljem kupim. Pravzaprav se mi vsak mesec nabere več istih števil. Vse pohvale vsem, ki delate pri tej reviji in na izboljšanju kvalitete življenja brezdomcev, torej.

Zdaj pa kar na glavno temo. Psi. Opazila sem, da veliko brezdomcev zelo lepo skrbi za svoje živali, vidi se, da jih imajo radi, in mislim, da večini prav nič ne manjka. Skoraj nič. Vsak kuža namreč potrebuje redne obiske pri veterinarjih, ki pa so za brezdomce predragi in najbrž o njih sploh ne premišlujejo. Super bi bilo ponuditi brezdomcem pomoč pri oskrbi njihovih živali, in sicer s plačilom stroškov ter tudi prevozom živali. Na spletu je precej forumov, ki so namenjeni pasji tematiki, in mislim, da bi se tudi preko teh forumov dalo zaprositi posameznike za kakšno donacijo ali trenutek v dnevu, da bi pomagali kužka peljati k veterinarju ter nazaj k lastniku. Žal samo ljubezen do živali ne zadostuje. Kužka je potrebno vsaj cepiti in razglisitati, predvsem pri starejših kužkih pa se pojavljajo še druge težave, ki se jih da omiliti, samo opaziti jih je treba in ustrezno ukrepati.

Vesela bi bila, če bi me obveščali o tej tematiki, mi sporočili, kako na to gledajo brezdomci, ali bi bili pripravljeni kužkom pomagati ... Lahko bi tudi kakšno kliniko poprosili za popust, saj gre za živali brezdomcev. Prepričana sem, da bi se vse dalo urediti, samo spodbuditi bi bilo treba brezdomce, da o težavah svojih ljubljencev povejo vam, potem pa lahko s skupnimi močmi pomagamo. Pripravljeni sem tudi osebno pomagati.

Vsekakor so brezdomci lahko zelo dobri lastniki psov, še bolj pa bi bilo, če bi se povezali in kužkom ob rednih pregledih ter morebitnih zdravstvenih težavah pomagali.

Veliko uspešnega dela vam želim, predvsem pa veliko sreče v letu 2008!

Maja Štrumelj

SMS-KOMENTARNICA

**DRAGE BRALKE IN BRALCI,
KER VEMO, DA VČASIH KAKŠNO MNENJE
ZBEŽI Z OBZORJA, ŠE PREDEN PRIDEMO DO
SVINČNIKA IN PAPIRJA OZIROMA STOLA
PRED EKRANOM V VIRTUALNI SVET, IN
KER JE MOBILNI TELEFON VEČINOMA NAŠ
TESNEJŠI SODELAVEC, SMO ODPRLI SMS-
KOMENTARNICO.**

**V NJEJ BOMO OBJAVLJALI VAŠE POHVALE,
PRIPOMBE, PREDLOGE IN VTISE.
V OBLIKI SMS-SPOROČIL JIH OB VSAKRŠNI
URI LAHKO POŠLJETE NA TELEFONSKO
ŠTEVILKO 041 291 760.**

VABLJENI K SODELOVANJU!

Pred 100 leti:

V seriji prispevkov rubrike »Pred 100 leti« objavljamo različne časopisne prispevke na teme brezdomstva, beračenja, revščine, socialnega varstva, stanovanjske problematike. Ti prispevki so ponatisnjeni iz starih slovenskih časopisov, predvsem iz Slovenskega naroda in Slovenca, pa tudi iz Jutra, Večera in drugih manj znanih časopisov.

Dozidajte zavetišče za onemogle!

Ljubljana, 20. januarja.

Mestno zavetišče za onemogle v Japljevi ulici je že zdavnaj premajhno. V oskrbi zavetišča je 250 oskrbovancev. Zavetišče je popolnoma zasedeno. Upravičenih prošelj za sprejem v zavetišče pa leži na magistratu stalno po 80. Nobene prošnje ni mogoče preje rešiti, dokler kdo ne umrje ali odide iz zavoda. Občina ne sme prav nič več odlašati, da razširi zavetišče za onemogle. Kakor vemo, je dala za razširjavo zavetišča Mestna hranilnica precejšen znesek in res ni vzroka, zakaj se graditev novih prostorov po nepotrebnem zavlačuje.

Uprava mestnega zavetišča je dobro urejena in življenje v zavetišču ni slabo. Le prenatrpanost prostorov se težko občuti. Manjka bolniških sob, več, a zato manjših jedilnic, in sob za zakonce. Bridko je za onemogla in stara zakonca, ki imata morda 40 let zakonskega življenja za seboj, da morata prebivati v ubožnici ločeno, eden na moškem, drugi na ženskem oddelku. Sploh bi moralo biti v zavetišču več malih sob, ker je nemogoče oskrbovance vse povprek namestiti v velikih spalnicah. Skratka: udobje prostora in zraka pač ne vlada v mestni ubožnici.

Svojčas je imela mestna občina dveje hiš, namenjenih za zavetišče zakoncev. Ena je bila v Gradišču št. 11, druga pa na Karlovški cesti št. 7. V dobi največje stanovanjske krize, sta pa obe hiši postali zatočišče brezstanovanjcev. Ni dvoma, da stanujejo v Gradišču in na Karlovški cesti v socialnem pogledu vsega obzira vredne stranke, kakor je tudi res, da hiši ne služita več svojemu ustanovnemu namenu. Obubožanim zakoncem bo morala občina zopet nakazovati stanovanja v Gradišču in na Karlovški cesti, dosedanjim stanovalcem obeh hiš pa nakazati drugje stanovanje.

V ozki zvezi z ubožnico je tudi vprašanje mestne hiralnice. Mestna občina izda letno za hiralce, katere oddaja v tuje zavode, ker lastnega nima, po 300.000 dinarjev, oskrbovanci pa sami prispevajo okrog 50.000 dinarjev. V zvezi z razširjavo mestnega zavetišča za onemogle, bi bilo misliti tudi na posebni, popolnoma ločeni oddelek za hiralce. V mestni hiralnici bi bili oskrbovanci za izdani denar gotovo boljše in cenejše oskrbovani. —r.

Slovenski narod, 20. 1. 1931.

Tanja in Janko

KRALJ IN KRALJICA

KRALJ

VSA PRIČAKOVANJA SO ŽAMAN,
OSTAJA LE HLADEN REZ SKOZI NOSNICE DECEMBRSKE NOČI.
ČAKAM, DA SE RAZBLINIJO OBLJUBE RAZVAJENIH SINOV,
KI JIH POBIRA, KO JIH VZAMEŠ V ŠKARJE.
NASMEH MI VENI ŠE BOLJ, KO POMISLIM, DA SEM INVALID,
KI MU ŽIVI LE ŠE DUŠA ...
IN SRČE,
MORDA GLAVA?
IZGUBLJAM PRVINSKOST.
NAČET OD PRIČAKOVANJ.
IZGUBLJAM SVOJ PONOS,
KO ISČEM ILUZIJE, ZAVITE V PAKET LJUBEZNI.

KRALJICA

MOJI SINOVI,
PRENAPETI OD GLODANJA SRANJA MIMOIDOČIH POTREBNEŽEV.
MOJE HČERE,
PREBODENE Z GRIŽLJAJI POŽREŠNEŽEV PRIMORSKIH.
IZGUBILA SVA GLAVO, DRAGI.
NAJINA SRCA SO RISANA,
OKRAŠENA S ČOKOLADNIMI BONBONI NA ČRNEM PAPIRJU.
POJDIVA ...
POJDIVA IN
ZAPLEŠIVA NA PEČINI.
KJER BODEL NAJU NE BO VEČ.

Dogodki:

Andro (A. M.)

OTVORITEV NOVEGA DNEVNEGA CENTRA DRUŠTVA STIGMA

Zgodilo se je v četrtek, 19. 11. 2007 med 11. in 12. uro, s kanapeji in šampanjcem ter sokom in piškoti. Vzdušje enkratno in spodbudno z raznimi ostalimi zadevami, ki so prispevale k nadaljnjim dobrim občutkom. Nahaja se na Petkovškovem nabrežju 29 (med Prešernovim spomenikom in Zmajskim mostom). Odprt je od ponedeljka do petka, in sicer od 9h do 15h, razen ob sredah od 9h do 17h. Prednost novega dnevnega centra je v bližini oziroma dosegljivosti, saj je s tem bližja pomoč in vse, kar spada poleg. Osebnost že od samega začetka obiskujem center in tam zaposlene, na katere sem navezan in jih spoštujem in cenim. Tam se dobi ves potreben pribor za injiciranje za vse, ki se s tem ukvarjajo. To so »gani« – ki jih lahko na centru tudi vrneš, da se potem varno uničijo – alkoholni robčki, askorbinska kislina ... Lepo nas postrežejo tudi s kavo in sokom. V prihodnje upam, da bo uporabnikov oziroma strank čim manj! Rad vas imam.

Rajko

NOVINARSKA DELAVNICA

V mesecu decembru je v prostorih društva Kralji ulice na Poljanski 14 potekala novinarska delavnica*, ki jo je vodila svobodna novinarka, gđc. Neva Nahtigal. Omenjena novinarska delavnica je bila dvakrat na teden, in sicer vsak torek in četrtek. Srečali smo se sedemkrat. Sodelovanje je bilo zelo koristno za udeležence - ustvarjalce časopisa Kralji ulice, ker smo se naučili oziroma spoznali osnove, kako se napiše kakšen članek, reportaža ali intervju. Učili smo se tako, da smo ob vsakem srečanju izbrali kakšno témo in jo napisali v obliki reportaže ali članka, nato pa je novinarka ocenila naše delo. Zanimanje za novinarsko delavnico je bilo precejšnje, saj smo skoraj vsi udeleženci vztrajali do konca. Obljubili pa smo, da se bomo v novem letu ponovno dobili in spodobno končali naše sodelovanje.

*Novinarsko delavnico so omogočili: Philip Morris Ljubljana, Krka, NLB in Ministrstvo za kulturo. Hvala!

foto: Anja Znidaršič

foto: Lina J. Štritar

Aleš V.

VINCENCIJEVA ZABAVA ZA NOVO LETO

Zahvaljujemo se vsem prostovoljcem Vincencijeve zveze dobrote za lepo novoletno pogostitev, ki so jo pripravili za okrog sto brezdomcev in brezdomk. Igrali smo tombolo, jedli in pili smo dobro. Obiskali so nas tudi Uran, Janša in Janković. Uranu hvala za kuverto.

015
KRALJI
ULICE

Maruša Bertoncelj

PROJEKTI KONZORCIJ NEVLADNIH ORGANIZACIJ

Projektni konzorcij nevladnih organizacij (nosilec projekta Zveza društev upokojencev Slovenije, Ženska svetovalnica, Racio Social, Slovenska filantropija, Inštitut za afriške študije, Društvo za razvijanje prostovoljstva Novo mesto in pridruženi strokovni partner za področje spolne usmerjenosti, Društvo informacijski center Legebitra) je v ponedeljek, 10. 12.

2007, v Cankarjevem domu v okviru projekta »Raznolikost je bogastvo družbe« organiziral otvoritveno konferenco ter dva sklopa predavanj, katerih teme so obravnavale različne vidike diskriminacije v družbi. Govorniki in predavatelji so bili strokovnjaki, akterji in nosilci konstruktivnih družbenih idej z različnih področij, prav vsi pa so poudarjali pomen sprejemanja raznolikosti ter opozarjali na dejstvo, da tako Slovenijo kot številne druge države po svetu pri odpravljanju diskriminacije čaka še veliko dela. Konferenco sta z nagovorom otvorila dr. Mateja Kožuh Novak, predsednica ZDUS-a, in novoizvoljeni predsednik republike dr. Danilo Türk, sledila pa sta jima govora z ne ravno spodbudnimi podatki; o razsežnostih diskriminacije pri nas in v tujini je govoril mag. Matjaž Debelak iz Urada za enake možnosti, dve najbolj pereči obliki diskriminacije pri nas – izbrisani in homoseksualci – pa je izpostavila mag. Neža Kogovšek z Mirovnega inštituta.

Projekt »Raznolikost je bogastvo družbe«, ki ga v okviru programa Progress podpira EU, pa se je s tem dogodkom šele začel – osveščanje javnosti o razlogih, oblikah in posledicah diskriminacije na podlagi osebnih okoliščin, rasne/etnične pripadnosti, spola, starosti, veroizpovedi, spolne usmerjenosti ali invalidnosti bo preko različnih aktivnosti potekalo vse leto in po vsej Sloveniji, zaključek projekta pa bo t.i. »Teden enakih možnosti« jeseni 2008.

foto Maruša Bertoncelj

Marija M. Dobro

Na spletnih straneh Ministrstva za delo, družino in socialne zadeve so objavljene informacije o programih izobraževanja, usposabljanja in zaposlovanja, ki so sofinancirani iz sredstev Evropskega socialnega sklada (ESS). ESS je bil ustanovljen za zmanjševanje razlik v bogastvu in življenjskih standardih v državah članicah EU ter regijah in prispeva k povečanju zaposlitvenih možnosti ljudi, njihovemu zaposlovanju, izboljšanju veščin in spretnosti, potrebnih na delovnem mestu in pri iskanju zaposlitve, ter k dvigu izobrazbe in poklicne usposobljenosti prebivalstva. V okviru nove finančne perspektive napovedujejo objavo štirih razpisov: Vključevanje starejših na trg dela, Vključevanje mladih na trg dela, Spodbujanje zaposlovanja pri neprofitnih delodajalcih ter Izobraževanje in usposabljanje za konkurenčnost in zaposljivost. Razpisi bodo objavljeni predvidoma v januarju 2008.

Stopnja tveganja revščine je v letu 2005 znašala 11,7 odstotkov in je ostala skoraj na isti ravni kot leto pred tem, pravijo podatki Statističnega urada. Podatki ne izražajo absolutne, temveč relativno revščine, kar pomeni, da je leta 2005 v Sloveniji 11,7 odstotkov oseb živelo pod pragom tveganja revščine, ki je znašal letno 5.589 evrov. Štiričlanska družina z dvema odraslima in dvema otrokoma je morala imeti v letu 2005 vsaj 978 evrov razpoložljivega dohodka na mesec, da je bila nad pragom tveganja revščine. V najslabšem položaju so bila gospodinjstva brez zaposlenih (37 %), zlasti tista z vzdrževanimi otroki (59 %), za temi pa enočlanska (43 %) in enostarševska gospodinjstva (22 %) ter pari s tremi ali več vzdrževanimi otroki (15 %), neaktivne osebe, med njimi zlasti brezposelni (33 %), samozaposlene osebe (18 %), starejše ženske (25 %) ter najemniki stanovanj (22 %). Če v dohodek ne bi šteli družinskih in socialnih prejemkov, bi se stopnja tveganja revščine podvojila (24 %), pri starejših osebah pa bi preseгла 30 odstotkov. Če bi od dohodka odšteli še pokojnine, bi se stopnja tveganja revščine še zvišala – na 41 odstotkov. Narasla bi pri vseh starostnih skupinah, pri osebah, starejših od 64 let, in sicer na 84 odstotkov.

Med vladnimi gradivi je objavljen predlog zakona o varstvenem dodatku. Z novim zakonom o varstvenem dodatku se predlaga spremenjen način odmere varstvenega dodatka, ki ga bo mogoče izplačati že s prihodnjo uskladitvijo pokojnin februarja 2008. Zaradi zagotovitve socialne varnosti in primernejše ureditve pravice, ki se kot socialni korektiv izplačujejo skupaj s pokojninami in predstavljajo soodvisni dohodek izplačanim pokojninam, saj so vezani na dolžino vplačevanja prispevkov za pokojninsko in invalidsko zavarovanje iz naslova zaposlitve, se določa nova osnova za odmero varstvenega dodatka. Iz objave je razvidno, da gradivo ni bilo predhodno objavljeno na spletni strani predlagatelja in da v razpravo niso vključene nevladne organizacije oziroma predstavniki zainteresirane javnosti.

Galfon je 1. 12. 2007 po dvanajstih letih prenehal delovati. Ustanovljen je bil za telefonsko svetovanje in pomoč vsem, ki jih je kakorkoli zadevalo vprašanje homoseksualnosti, velik poudarek je dajal tudi problematiki aidsa. Sprva je deloval s pomočjo sredstev programa UNDP (United Nations Development Programme) in Svetovne zdravstvene organizacije, po letu 2000 pa samo s pomočjo domačih virov, predvsem Ministrstva za družino, oddelka za socialo pri MOL-u in Ministrstva za zdravje. Število klicev je s pojavom interneta in klepetalnic začelo upadati, temu so se v zadnjih letih pridružile finančne težave in upad števila prostovoljcev in prostovoljk, zato se je ekipa odločila zaključiti obdobje Galfona. V dogovoru z Društvom za integracijo homoseksualnosti DIH so odprli novo telefonsko linijo »Mavrične svetovalnice«, ki obratuje vsak ponedeljek, sredo in petek od 18h do 20h na številkah 059 026 427 in 031 258 685.

Evropska komisija je leto 2010 določila za evropsko leto boja proti revščini in socialni izključenosti. S kampanjo v vrednosti 17 milijonov evrov EU potrjuje zavezo, da bo odločilno vplivala na izkoreninjenje revščine do leta 2010, saj ta trenutno grozi 78 milijonom ljudem v EU oziroma 16 odstotkom prebivalstva. Štirje glavni cilji evropskega leta 2010 so: priznavanje pravice revnim in socialno izključenim do dostojnega življenja in popolne vključenosti v družbo; krepitev občutka, da politika družbenega vključevanja pripada vsem, pri čemer se poudarja odgovornost vsakega posameznika in posameznice pri odpravljanju revščine in marginalizacije; bolj povezana družba, v kateri nihče ne dvomi, da izkoreninjenje revščine koristi družbi v celoti; prevzemanje odgovornosti vseh akterjev, saj so za dejanski napredek potrebna dolgoročna prizadevanja na vseh ravneh upravljanja.

VIR:

F-mail 2007/43

F-mail je namenjen izmenjavi informacij o vprašanih enakosti spolov. Novice lahko sproti spremljate na spletni strani www.drustvo-vitaactiva.si.

V

Marko Nakrič

SNEMANJE DOKUMENTARCA O ROBOTU ŽICARJU

V sredo, 5. decembra, smo se Jakob, O' Tone Prvi, konstruktor robota Sašo Sedlaček in jaz zbrali pri razdeljevalnici hrane na Poljanski cesti z namenom, da s filmom opozorimo na diskriminacijo ljudi na cesti. Že na kraju samem se je zgodil incident, saj so nekateri brezdomci izrazili nezaupanje do našega projekta, češ, kaj si bodo ljudje mislili o nas, če bomo okoli začeli hoditi z roboti.

Scenarij je bil tak, da bi si O' Tone Prvi sposodil robota, s katerim bi šel žicat v City park. Jaz in Jakob pa bi ga srečala pri izhodu iz razdeljevalnice, kjer bi se mu pridružila, da bi mu pomagala pri transportu robota Žicarja na kraj zločina. Namreč: robot je imel dovoljenje uprave City parka za žicanje, medtem ko jaz ali Jakob, ki prodajava časopis Kralji ulice, niti pomisliti ne smeja, da bi to počela v tem nakupovalnem centru, saj bi takoj imela bližnje srečanje z varnostnikom, ki bi naju takoj pospremil ven. Pri tem so me obhajali zelo negativni občutki, saj neka škatla lahko žica, jaz kot človek pa ne. Sam videz robota je nenavaden. Plastična škatla z ekranom na vrhu. Ekran deluje kot obraz, ki se tako kot robot sam vključi, ko se mu kdo približa, saj s tem sproži senzor, ki robota obudi v življenje. Samo ogrodje je plastično, notranjščina pa je sestavljena iz relejev, ki poganjajo roke za žicanje, ter DVD-playerja, na katerem je posneto besedilo, s katerim skuša prepričati mimoidočega, da mu v njegovo ročico položi kakšen evro. Ob straneh ima pleksi steklo, skozi katerega se vidita dva klobuka, v katera robot spušča nažican denar.

Tako smo se odpravili. Med samim pohodom smo zbujali precej zanimanja mimoidočih, saj je bil prizor precej nenavaden. Pot nas je vodila po Poljanski cesti do konstruktorjevega avtomobila, kjer smo z nemalo težav spravili robota v prtljažnik. Pri samem opraviilu je iz robota začel deževati drobiž z vsega sveta (od jenov, ameriških dolarjev, do singapurske valute), saj je Žicar obkrožil cel planet Zemljo.

V BTC-ju smo poiskali še avtobus, na katerem je posnet prizor vkrcanja robota. V samem avtobusu je Sašo skoraj padel po stopnicah, saj jih ni videl, ker je hodil s hrptom obrnjen proti koncu avtobusa, tako da smo morali prihod na avtobus posneti še enkrat. Snemanje smo zaključili tako, da je Jakob prodajal Kralje ulice čez cesto nasproti City parka. Tam mu niso delali problemov, saj je bil že izven območja, ki ga kontrolira City park.

Projekt se je končal z otvoritvijo razstave v galeriji P74 v Šentvidu, kjer je proti mojim pričakovanjem bilo kar nekaj obiskovalcev. Ogledali smo si film, rekli besedo ali dve, popili kozarec žlahtne kapljice ter se odpravili novim dogodivščinam oziroma novim težavam življenja naproti.

Deo ŠWICY

... da vas zavohajo tudi, kadar ne delate!

Deo ŠWICY

Intenzivna dišava za ljudi brez karakterja.

Da vas zavohajo tudi, kadar ne garate. Mil do vas, agresiven do drugih. V prvi polovici leta ob nakupu dobite zraven komplet frotirk znamke Delam kot zamore.

Deo ŠWICY ~ spotoma s potom podpisan!

Gostujoči kolumnist:

Darij Zadnikar

ODSPODAJ IN Z LEVE, OD TAM, KJER JE SRCE

TOLERANCA - IGNORANCA

Ne zaupam modnemu kulturnemu relativizmu. To je teorija, ki poudarja, kako so vse družbene oblike, navade in vrednote relativne. Takšno izhodišče v družbenih vedah je prispevalo k razkrinkanju »samoumevnih«, »normalnih«, »naravnih« ali »občih« družbenih oblik kot tistih, ki so zgolj prevladujoče in celo vsiljene s strani osvajalcev, njihovih vojakov, cerkva, supermarketov, šol in medijev. Ta zavest o kulturni mnogoterosti naj bi krepila našo toleranco do drugačnosti: drugačnih oblik družin, kulinarike, življenjskih prioritet, seksualnih nagnjenj, oblačilnih stilov, verskih predstav itd. In današnji svet je prežet s toleranco! Ne, v tej izjavi ni ironije. Toleranca in nasilje, ki prevevata naš svet, se nikakor ne izključujeta, če le ustrezno razumemo oba pojma.

Toleranca je nekaj, kar najlepše vzremo na trgovskih policah: drug poleg drugega, lepo zloženi, urejeni in razporejeni sobivajo izdelki različnih ponudnikov. To, kar potrošnike vznejevolji bolj kot podražitev, je nered, zmešnjava, če bi se izdelki na polici premešali in bi to oviralo vojno oz. konkurenco med njimi. In takšna je toleranca, ki vlada našemu svetu in zavesti. Razlike so sprejemljive, dokler se ne mešajo. Ljudje smo tolerantni, dokler živimo drug mimo drugega. Toleranca, ki temelji na distanci, ignoriranju – če pa pridemo v bližino drugega in drugačnega, pa se vklopijo mehanizmi spodobnosti, korektnosti, diskretnosti, dobrohotnih gest in možnosti hitrega umika nazaj v svoj varni svet. Rasizem sodobno tolerantni ljudje zavračajo, ne da bi bili pri tem manj rasistični, so le rasistični na drugačen, olepšan in sprejemljiv način. Afriški glasbeniki na Drugi godbi so »in«, migranti iz istih dežel pa »out«. »In« so filmski Cigani Kusturice, »out« je romska družina Strojnovih. Toleranca preprosto pomeni tiste pogoje, ki omogočajo življenje drug poleg drugega in mimo drugega, ne pa z drugim. To, kar manjka, je komunikacija, oz. to, kar toleranca omogoča, je »vklapljanje in izklapljanje« govornice Drugega. Groza nas je, ko Drugi govori v »našem« svetu in o njem, ko ne tiči molče na svoji strani police in čaka, da mu po naši presoji dopustimo, da govori. Rasizem obritoglavcev je »out«, prikrit neorasizem tolerantnih, razumevajočih, spodobnih in sodobnih pa »in«. Podobno tolerantni smo naš odnos do ljudi, ki beračijo, klošarijo, žicajo sredi naših mest in na robu naše družbe. Ljudi, ki bi bili netolerantni na star način, tako da bi zmerjali žicarje, naj gredo delat, je danes precej manj. Mogoče se

zavedajo, da delovnih mest ni, ali pa nekje skrivoma (celo pred samim seboj) čutijo, da delo, ki ga opravljajo, nima pravega smisla.

In kovanci zamenjajo lastnika. Bo za čike, sendvič, litrco belega – ne nujno v tem vrstnem redu. Tolerantni ljudje so zadovoljni sami s seboj, ker so radodarni, pa tudi zato, ker razumejo, da je družba nepravilna do tistih, ki jih odrine na rob ali prek njega. Nekateri so tolerantni tudi na učen način in potem napišejo kaj kritičnega na račun netolerantnega sistema. Česar seveda od tolerantnih in dobronamernih ljudi ne moremo pričakovati, je razgovor s tistim z roba. Ne da ne bi razumel marginaliziranca ali segregiranca, saj kot učenjak zna razložiti te mehanizme, gre za preprosto dejstvo, da noče pristati na enakovredno komunikacijo s človekom, ki je na stranskem tiru. Ne ljubi se mu poslušati njegove konkretne zgodbe. Ker pozna družbene mehanizme marginalizacije, mu je prav malo mar za življenjske usode in zgodbe. Toleranten človek mora drugemu odvzeti glas in obraz, ga oropati dostojanstva, da bi lahko ohranjal svojo toleranco, filantropijo in humanizem. Če bi poslušali glas ljudi brez obraza, če bi jim priznali dostojanstvo, potem bi se stvari tako zmešale, da bi se naš (in ne več zgolj Huxleyjev) krasni novi svet resno zamajal.

Množica družbenih oblik, navad in vrednot ni tu od nekdaj. Vse so izdelek nenehnega procesa preoblikovanja. So rezultat mešanja, učenja in preizkušanja prav toliko, upajmo pa, da še bolj kot prevladovanja in obvladovanja. Kulturni relativisti, ki gojijo postmodernistični svet tolerance – ignorance, so mogoče spregledali, da imajo različne igre v temelju univerzalno radost otrok, da najbolj bizarne verske rituale in navade hrani splošno upanje. Da so možni komunikacija, izmenjava, učenje, eksperiment – tisto, kar tvori naš nepredvidljiv, gibljiv in negotov svet. Svet sodobne tolerance – ignorance pa je nekakšen novodobni »apartheid«, kjer v imenu varnosti in množičnega vcepljanja strahu osamiš ljudi v njihove domnevno nespremenljive in toge oblike življenja. Vzemimo na primer poslovneža, ki v parku prekrši tabu in klošarju ne odstopi le tistih nekaj centov, ampak prisede v senci in se prične z njim pogovarjati. Kaj pa, če se ne zgodi po pričakovanju, da bo revež tarnal o svoji nesrečni usodi? Kaj pa, če ta pokaže »normalnežu« na vedno prezrto lepoto trenutka? Mogoče na pravkar vzcvetelo pomlad? Na to, da je življenje poslovneža skrajno bedno? Ne! To se ne more in ne sme zgoditi! Potem bi se svetovi mešali in spreminjali, kar pa smrdi po prekucništvu.

V najboljšem primeru naš svet tolerira, da poslovnež zapusti svoj stan in začne kariero klošarja. Za prehod v nasprotni smeri je itak manjša verjetnost. Temu pravimo toleranca.

**TOLERANCA JE NEKAJ, KAR NAJLEPŠE
UZREMO NA TRGOVSKIH POLICAH:
DRUG POLEG DRUGEGA, LEPO ZLOŽENI,
UREJENI IN RAZPOREJENI SOBIVAJO
IZDELKI RAZLIČNIH PONUDNIKOV.**

ZEMLJA ČLOVEKOVIH PRAVIC:

RAZSTAVLJENA

020
KRALJI
ULICE

UPOR PROTI STEREOTIPOM / BOJ ZA SPREMEMBE

Kralji ulice sodelujemo v evropskem umetniškem projektu »Zemlja človekovih pravic« (Land of Human Rights), ki ga izvaja avstrijsko Združenje za sodobno umetnost Rotor. Gre za umetniške analize in vizije situacije človekovih pravic v Evropi. Projekt poteka v 15 različnih evropskih državah, v njem sodeluje tudi INSP (Mednarodna zveza cestnih časopisov). Eden izmed pomembnejših delov projekta je kampanja s plakati, ki so dela sodobnih umetnikov in se nanašajo na različna področja človekovih pravic.

Drugi plakat kampanje, ki ga objavljamo, je delo umetnice Sanje Iveković in nosi zgovoren naslov »RAZSTAVLJENA«. Delo problematizira sodobno upodobitev žensk v medijih.

Luna J. Š.

Ženske na Hrvaškem so zaradi oblikovalcev medijev vse bolj zapostavljene. Javnost je tako soočena s podobo ženske zgolj kot nosilke reprodukcijske funkcije in prijetnega zunanjega izgleda, kar vodi v idealizacijo ženskih lastnosti, kot sta plodnost in predanost gospodinjskim delom. Mediji širijo podobo žensk v javnosti prek slik, na katerih so te upodobljene kot matere ali seksualni objekti, njihovo resnično izkustvo, osebne in kulturne vrednote ter dosežki na delovnih mestih pa medijskemu občinstvu še vedno ostajajo prikriti. Taka stereotipna predstavitev ženske v oglasih in medijih ne ogroža le ženske in moške dostojanstvenosti, temveč krši načelo enakosti spolov v javni in zasebni sferi. Več kot desetletno feministično delovanje proti stereotipizaciji, medijsko ozaveščanje in širjenje prepričanja, da je diskriminacija žensk nedopustna, pa je vendarle privedlo do sprememb togih družbenih vrednot.

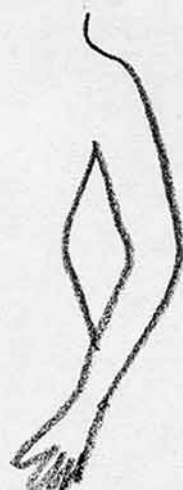
Ženske so prelomile »oglušujoč molk« in zavzele aktivno vlogo bodisi v okviru institucij ali kot posameznice.

Na institucionalni ravni so ustanovile Odbor za nadzorovanje medijev (2006), s katerim spodbujajo enakost med spoloma. Julija 2007 so prvič prejele državno pomoč za delovanje odbora. »Kadar gre za vprašanje o kršenju človekovih pravic, mora država ukrepati in zagotoviti enakost med državljani v vseh pogledih – tudi v medijih. Dokler v teh prevladujejo splošna nevednost, patriarhalni in spolni stereotipi, je država dolžna ukrepati po zakonu, zagotoviti enakopravnost pri zaposlovanju ali uvesti pozitivno diskriminacijo.« (Snježana Matejčić, predsednica Odbora za nadzorovanje medijev, julij 2007)

Na Hrvaškem se 75 odstotkov žensk zaveda, da so »v medijih večinoma predstavljene kot lepoticke iz sveta mode« ali kot »mlade, lepe in privlačne«. Kljub temu pa pravijo, da take podobe o ženski ne marajo! Vse več žensk – ki se zavedajo, da so v medijih predstavljene na vulgaren in ponižujoč način, zreducirane na golo potrošniško blago in predstavljene kot seksualni objekti, kar še utrjuje stereotipno pojmovanje odnosa med moškim in žensko – vse glasneje zahteva družbene spremembe s strani odgovornih za tak patriarhalni perpetuum mobile; od urednikov in lastnikov medijev zahtevajo, da ti prek oglasov in medijev redefinirajo njihovo vlogo.

Da bodo moški in ženske deležni enake predstavitve v medijih, bo potrebnih še veliko prizadevanj. Kljub temu pa so ženske na Hrvaškem pokazale, da so dovolj močne in zmožne vplivati na družbo ter prispevati k spremembam družbenih vrednot, da dosežejo svobodo izražanja lastnega mnenja in se aktivno vključijo v javno življenje.

Suzana Kunac

rastavljena

PAPEŽ NA KOSOVU

Pamflet:

PA NE OKOL GOVORT

Črtomir Clonsky

022
KRALJE
ULICE

Avgustovska vročina je pripekala. Na glavni prištinski ulici, ki se je včasih imenovala Bulevar revolucije, pa je puhtelo iz vročega razgretega asfalta. Po prištinskih cestah so patroljirali pripadniki UNPROFOR-ja. Razkazovali so svoje najnovejše oklepnike, v neprebojnih jopičih in z M 7-avtomati vzbujali nelagodje pri lokalnem prebivalstvu. Nalivali so se z nikšičkim pivom in se leno sončili po kafičih. Nekako streljaj od njih pa sta se sosedata, eden Srb, ki je tam imel čevapdžinico, in Albanec, ki je ravnokar odprl kiosk z burekom in limonado, pogovarjala o vročini in dnevnih dogodkih. Glavna novica meseca je bila, da bo ostareli rimski papež obiskal Kosovo. To, kar za mir v tem delu Evrope niso uspeli narediti niti arabski šejki, Evropska unija, ameriški diplomati, naj bi uspelo prav njemu. Prišel naj bi molit za mir med Srbi in Albanci in blagosloviti ta od krvi prepojeni nemirni košček Balkana.

Tri dni je bival v srbskem samostanu Gračanica. Tam so ga gostoljubni menihi gostili s srbskimi in albanskimi specialitetami: baklavo, rahatlukom, džigerico, čevapčiči, ražnjiči, vse skupaj pa so zalivali z rdečim vinom ružica iz njihove kleti in popestrili s turško kavo. Ulice so bile v čast pomembnemu gostu nenavadno čiste. Tudi manjšinski Srbi in OVK so sklenili premirje. Varnostni ukrepi so bili strogi in prišle naj bi delegacije, med drugim celo iz Rusije. Svoj prihod pa je naznanil tudi libijski polkovnik Gadafi. Papež naj bi proglasil katoliškega albanskega župnika Ganija Xozho za svetnika. Seveda se je trlo novinarjev, snemalcev in fotoreporterjev z vsega sveta. V glavnem prištinskem hotelu De Lux je bilo tiskovno središče in že malce porumenel plakat papeža iz nevmkaterega potovanja je visel na vratih press centra. Veliki dogodek – mašo za mir v srbščini in albanščini – naj bi prenašala tudi lokalna dvojezična TV. Na stadionu so ga poleg zbrane množice in lokalnih politikov čakali katoliški župnik albanskega rodu, muslimanski hođa, pravoslavni pop.

In končno se je v zraku nad Prištino prikazalo papeževo letalo. Točno opoldne, ko je bila vročina največja in nikjer ni bilo hladne senčke, nobenega vetra, niti najmanjše sapice, se je vkrcal v papa mobil. Pot mu je oblival čelo, ko je stopil pred novinarje, pred tem pa je poljubil kosovsko zemljo. Nekako suha usta je imel, razpokane ustnice, in moral bi nagovoriti zbrane ... zaželel pa si je osvežilne pijače. Malce se je nagnil na desno in po ozvočenem stadionu se je zaslišalo: »Jedan ljimunad, molim.«

Polna luna?! Je mar res?

Ko prihaja polna luna, me ponavadi odpeljejo v Klinični center na opazovanje, ker tako močno vpliva name, saj je moje zdravje v kritičnem stanju zaradi raznolikih substanc. Kaj pa vaša zgodba? Ste tudi vi pri sebi opazili vpliv lune? Napišite svojo zgodbo in z veseljem jo bomo objavili, če boste dovolili. Pišite na uredništvo Kraljev ulice za KTM-ja. Najboljša zgodba o vplivu polne lune na vas bo nagrajena.

KTM

ZGODBA BODOČEGA PRVAKA V BOKSU

IV. del
Boro in Anja

17. november 1994, Bangkok

V hotelu sem pripravljaj steklenice, ki sem jih nameraval odnesti v Avstralijo, in okoli osme ure zvečer sem s pripravljanjem končal. Snel sem vse kovinske dele z oblek in osebne prtljage, da jih ne bi zaznal detektor kovin na letališču in me s tem posledično poslal na podroben pregled.

Isti dan sem si v Bangkoku kupil nove čevlje, v katerih je bil nekakšen kovinski podplat, česar nisem opazil. Zaradi moje nepazljivosti je detektor kovin zapiskal in policist me je dal na »boks«, ki je tam pripravljen za osebni pregled. Samo za nekaj milimetrov je zgrešil robo, ki sem jo imel skrito v hlačah. Po dveh minutah me je moral spustiti naprej, saj ni ničesar našel. Takoj sem odšel na WC, in ko sem se pogledal v ogledalo, je bilo videti, kot da bi pravkar videl duha, tako zelo prestrašen sem bil.

Šel sem na letalo, in ko sem drugi dan prišel s sestro na letališče v Sydneyu, so celotno letalo podrobno pregledali. Sam sem prišel skozi pregled, pri sestri pa so v osebni prtljagi našli bel prah, heroin. Potem sem bil mimo vseh kontrol s svojimi steklenicami in sem se vrnil k njej ter prevzel krivdo nase, pokazal robo v hlačah, za steklenice pa nisem nič rekel. FBI iz Sydneya me je odpeljal na policijo in po zaslišanju so sestro izpustili, mene pa odpeljali v zapor Long Bay. Dobili so me s 633 grammi heroina in videl sem, da je to ogromna količina; po avstralski zakonodaji bi moral za to dobiti od 7 do 11 let zapora. Po izjemno natančni obrambi in po zgodbi, ki sem jo napletel, sem bil na prvem sojenju obsojen na 7 let zapora, na drugem sojenju pa sem se izmuznil in po enem letu po spletu zelo srečnih okoliščin čudežno prišel na prostost.

Kaj sem doživljal v avstralskih zaporih: naj omenim, da je bila to najtežja izkušnja v mojem življenju, kar se tiče zaporniškega življenja (poprej sem bil že šestkrat v zaporu) in tu je bilo najhuje, vsaj od začetka, dokler se nisem privadil.

Kaj se je dogajalo v tem in v drugem zaporu, kamor sem bil po enem mesecu premeščen, pa vam bom povedal v naslednji zgodbi.

023
KRALJI
ULICE

MISLI MOJEGA JUTRA

TEŽKO JE BITI SAM V PROZORNEM SVETU,
RAZUMETI VSEBINO ČUSTEV IN ŽELJA OSEB,
KI NE VEDO, KAJ JE SREČA,
KI NE VEDO, KAJ JE SREČA.
LJUBITI S SRCEM KOT OTROK,
PRIPOVEDOVATI ZGODBE PRETEKLOSTI.
OBUVATI OTROŠTVO SREČE IN SONCA.
POZABITI NARAVE, KI SO JIH POVZROČILE.
NISO TE SPOZNALI, DA BI TE CENILI.
PROMOVIRALI SO TE BREZ VZPODBUDE.
VZPODBUDA USPEHA.
TVOJE IZZIVANJE, TVOJ SMISEL?
ZAVEDAJ SE SVOJE VREDNOSTI.
NE BODI TAK, BODI PUŠČICA,
NE BODI MISEL, BODI DEJANJE.

N. N.

SINDROM DECEMBRSKE PRAVLJICE

Sol in Koper
Biba

No, pa smo ga dočakali. Celega belega, svetlečega, mokrega, mrzlega, pa kljub temu toplega, takega kot zna biti le on - gospod December. Prišel je tako kot že mnogokrat poprej, a vendar je ponovno enkrat in neponovljiv. Vedno se nekako neopazno zavleče najprej med hribe in ulice, nato med zidove naših stanovanj, na koncu pa prav nesramno pod naše odeje, in vsak slehernik ga je vesel. Le kako mu to vedno znova uspe? Kje se skriva njegov recept za uspeh? Kolikor je ljudi, toliko je razlogov za veselje. Vsak od nas ima svojo zgodbo, povezano z decembrom, ki mu je za vedno vtisnjena v spomin. Nekomu to pomeni veselje, ki ga prinaša božič. Nekdo drug v tem času vsepovsod vonja babičin jabolčni zavitek s cimeto. Spet tretjemu pomeni na tisoče toplih lučk in stojnice z majhnimi darilci. Kaj pa ostali? Kaj pa tisti, ki doma in odeje, kamor bi se veselili december prikradel, preprosto nimajo? In tisti, ki v tem čarobnem času ne občutijo drugega kot le osamljenosti in zavrženosti? Pomislite kdaj na tiste manj srečne? Pa s tem ne mislim na patetičen in predvsem lažen in hinavski občutek za dobro, ki vas prime enkrat na leto samo zato, ker imate nekakšen katoliški nagon, da je decembra, v času, ko se je rodil vaš Gospod, dobro kakemu brezdomcu zmetati nekaj kovancev ... In to samo zato, da bo Peter lažje odklenil dostop do večnega raja. Bodite vsaj enkrat popolnoma iskreni. Kdaj ste na zadnje pomagali neznancu v nesreči in to storili brez skritih motivov in predsodkov – preprosto zato, ker ste v srcu čutili, da s tem v resnici delate dobro njemu in sebi, saj vas bo občutek po dobrem delu grel še dolgo po tem, ko bo december zapustil vašo odejo, ulice in hribe? Na novinarskem seminarju smo

velikokrat omenili decembrska »dobra dela«, ki pa to niti niso. Je že res, da se brezdomec dobro naje toplega golaža sredi ledeno bele Ljubljane, toda njegov želodec ni lačen le enkrat na leto. Kaj pa ostalih 364 dni? Vse preostale dneve pa je lahko lačen in kar se vas tiče, lahko tudi umre, saj itak ni vreden veliko, pa še sam si je kriv za vso nesrečo, zakaj pa ne gre delat. Ta klasičen izgovor mi kar dobro požene kri po žilah. Nekoč sem s svojim šefom hodila po ulici in ustavil naju je brezdomec. Lepo in kulturno je prosil, ali mu lahko odštejeva kakšen tolar. Moj šef je čisto ponorel in svoj izliv notranjih frustracij končal s tistim znamenitim: »Zakaj pa ne greš delat?« Brezdomcu sem stisnila v roko 200 tolarjev in s šefom sva odšla dalje. Takoj ko sva se dovolj oddaljila od njega, sem šefa vprašala: »Povejte mi, šefe, ko ravno tako pravite, ali bi vi tega gospoda vzeli v službo?« Jasno, da je šef ponovno eksplodiral in reagiral po pričakovanjih. »Itak, da ga ne bi vzel v službo, kaj ti pa je, Biba? Ti bi imela takega sodelavca?« Ko sem prikimala in mu razložila, da se pod zapuščeno in umazano obleko ter pod gosto brado, ki se nevidno kje prelevi v lase, skriva človeška duša, polna bolečine in trpljenja, ki bi po kopeli in s čistimi oblekami izgledala popolnoma drugače, je šef še kar naprej bentil. Tistega dne nisva prišla do sporazuma, sva pa načela zanj očitno bolečo temo. Naj si nalijemo čistega vina, sestre in bratje. Jasno je, da tako kot med Slovenci in Francozi tudi med brezdomci obstajajo takšni in drugačni ljudje. A verjemite mi, govorim vam iz lastnih izkušenj, velika večina naših brezdomcev je v tistem bistvu, ki kaj šteje, dobrih ljudi. Srečala sem ogromno brezdomcev in z mnogimi sem se usedla, kakšno

rekla in jim stisnila kaj malega denarja. In da, vem, da je večina tega denarja romala za nakup alkohola. Ne bom uporabila najpopularnejšega izgovora št. 2, češ, saj bi jim dal kaj denarja, a kaj, ko bo z njim kupil vino. Pa naj ga kupi, ljudje božji! On že ve, kaj potrebuje. Tudi brezdomec lahko poje samo določeno količino hrane na dan, vino pa mu bo pomagalo preživeti preostali čas. Z njim bo lažje preživel mraz – tistega vremenskega in tistega človeškega, ki zna včasih briti bolj ledeno kot najhujša burja na Primorskem. Brezdomec je sam svoj gospodar. Nikomur ne škodi s tem, da je na cesti. Drugo poglavje so tisti ljudje, ki svojega otroka pošljejo prosit, sami pa čakajo za vogalom; ko precenijo, da je denarja dovolj, gredo in mu ga v celoti vzamejo. Vse porabijo zase in za alkohol, otrok pa največkrat ne dobi niti sendviča. Take situacije so sporne in taka dejanja je treba obsojati. Dokler pa človek prosi zase, za denar, nam je lahko jasno, da ga bo sam tudi potrošil, ni prav, da se obremenjujemo, kaj bo z drobižem, ki smo mu ga dali. Če smo mu ga dali iz srca, je naše dejanje končano. Zadovoljni

**DEJSTVO, DA PIŠEM ČLANEK
DECEMBRA, VI PA GA BOSTE
TEHNIČNO BRALI ŠELE JANUARJA,
SAMO POTRJUJE MOJO ŽELJO, DA
MESEC NE BI SMEL VPLIVATI NA
VAŠO DOBRODELNOST. ZAČNITE ZDAJ!
BOLJE JANUARJA KOT NIKOLI!**

smo mi in on. Ali ni lepo, da imamo tako moč, da z nekaj drobiža osrečimo kar dve osebi hkrati? Meni se zdi to krasno. Tisti trenutek, ko začnemo manipulirati s svojim umom, se spraševati določene stvari, smo nehali biti dobrodušni. Naredimo nekaj, pomagajmo komu, samo zaradi pomoči same in ne zato, ker ponovno nekaj pričakujemo nazaj. Če tujcu odstopite 50 centov, ne boste obubožali, on pa ne bo obogatel. Začnite torej že danes. Podarite danes svojih prvih 50 centov. Nihče ne pravi, da to počnete vsak dan, pa vendar, kadar boste lahko, storite in ne premišljuje več, le diskretno opazujte brezdomca in videli boste, da bo na njegovem obrazu toliko občutij in lepote, da boste kar naenkrat hrepeneli po tem, da to ponovite. Tudi dobrodušnost je lastnost, ki se je moramo naučiti, saj vsebuje ogromno drugih, karakternih in emocionalnih vsebin. Kar povprašajte gospo Manco Košir, ki jo vsi poznamo, koliko je sama pridobila s tem, ko se je včlanila v društvo »Hospic«. To je prava dobrodušnost – nekaj podariš in s tem pridobiš toliko lepega ... To ni isto kot primeri, ko ameriški zvezdniki podarijo denar, pri tem pa sploh ne vedo, komu, njihov motiv pri tem pa je, da bo o tem pisalo časopisje in, ja, ne smemo pozabiti, s tem bodo pridobili tudi davčno olajšavo. Tisti, ki to počnejo oziroma počnemo iz čistega srca in s čistimi motivi, to počnemo inkognito in nam ni v interesu, da za to izvedo vsi. Sama sem trenutno brezposelna in vsak evro mi veliko pomeni, toda niti približno ne toliko, da ne bi pomagala sočloveku v stiski. Globoko v sebi sem prepričana, da se mi ves podarjen denar vrača – nekje, nekako, nekoč. Naj vam ne bo težko poslati besedice »BREZDOMEK« na

številko 1919, saj vas bo stala le eno kavico. Naj vam ne bo odveč pomagati. Še hranite tisti topel pullover modre barve, ki ga niste oblekli že dolgo časa? Vzemite ga s seboj, ko greste na trg, in ga podarite prvemu, ki ga potrebuje. Imate ta mesec preveliko zalogo hrane? Spravite jo v vrečko, ko greste v mesto s prijateljico na kavo, ustavite se v pisarni »Kraljev ulice«, veseli bodo vas in vašega darila. Tudi omenjeno kavico lahko spijete pri njih namesto v dragem baru, pri tem pa spoznate brezdomce in se z njimi pogovarjate. Naredite karkoli, saj je najhujše biti indiferenten in se izgovarjati na tisoč in eno stvar, ob tem pa ničesar storiti. Naj bo letošnji december tisti mesec, ki vas bo za vedno spremenil. Prvič vam bo mogoče malce nerodno. Vzemite s seboj svojo prijateljico, skupaj vama bo lažje. Vstopite v svet drugačnih, saj preprosto ničesar ne morete izgubiti. Če verjamete v višjo silo, v boga, naredite dobro tudi zato, ker je on globoko verjel v to, pa naj mu je ime Jezus, Buddha, Krišna, Alah ... Najprej naredimo nekaj sami, nato stopimo skupaj in naredimo ogromno. Vsem dušicam, ki boste brale naš časopis, želim lep, topel in miren december in srečno novo leto, ki naj vam prinese ogromno dobrega. Vsem brezdomcem pa želim čim mehkejšo in čim toplejšo ležišče, dobro hrano, prijazne temperature, nasmejane mimoidoče ter nekaj kapljic rujnega za povrhu. Dejstvo, da pišem članek decembra, vi pa ga boste tehnično brali šele januarja, samo potrjuje mojo željo, da mesec ne bi smel vplivati na vašo dobrodušnost. Začnite zdaj! Bolje januarja kot nikoli!

Vaša Biba, zaljubljena v beli december

NEKAJ

cestnih

Zgodba z ulice

Tiho, prazno je zgodaj pri našem zbirnem. Dokler sem sam, mislim svoje in popijem, kar je od včeraj ostalo. Če bi imel, bi kupil, saj v lokalni trgovini dobim alko pred sedmo. A se ne sekiram, ko ob prvih sončnih žarkih iz daljave slišim glas. To sta Lojze ter njegov zvesti in poslušni pes. Ker sam nimam izdelanega mnenja, če hočete: življenja, bolj poslušam druge, no, ne vse, vendar Lojz ve, kaj je prav in kaj ni. Čeprav spremljava iste medije, zna on izluščiti nekaj več. Skratka, takoj ko se mi pridruži, mi razloži o lažeh, manipulacijah in podobnih stvarih, ki mi jih sugerirajo. Najhuje pa je to, da se ničesar ne spomnim!?

Potem gledam v steklenico, ki mi jo je prinesel, in opazim, da človek ve, kaj govori. V bistvu mi vsi govorijo, kako jih skrbi za mojo usodo in kam sem usmerjen, na koncu pa ugotovim, da je le Lojzu do mene. On mi razsvetli vse skrbi, jih kasneje v vinu utopi - pa dnevno se pojavi.

Kako se Lojze razlikuje od našega predstavnika v parlamentu?

Gruden Tomislav GTS

O prepovedi kajenja

Prepoved kajenja v lokalih in na delovnih mestih in drugih prostorih je čista norost.

Znanstveniki in razni doktorji so nam s svojimi izumi zastupili vso pitno vodo, hrano in ozračje.

Delavcu, ki dela od jutra do večera, pa ste s svojimi ničvrednimi zakoni prepovedali, da bi si po končanem delu ob vrčku piva prižgal cigareto.

Zdravko Nartnik

Bridek okljuk spoznanja

Danes sem na vhodu neke trgovine nepričakovano obstal. Gibanje mojega telesa se ni ustavilo zaradi pompozno okrašene reklamne akcije ali kake druge vsiljive najedačine.

Ogovorila me je skromna ženica, nemirno postopajočega koraka, kratkega dosega. Njeno milo obličje nasmejanih lic, kot meh razpotegnjene ustnice brez izkazane beline zob. Obrazna povrhnjica razbrazdana, oguljena in razparana od nadozirane notranjosti, globoke pore kot tektonski jarki, nos puhast in prazen kot od črvov razjedena goba, mrtev ... in oči razpočene, podolgovato stanjšane od prisilnega nasmeška, suho jokajoče, brez obdobja iskre. Ogledalo življenja odtisnjeno na platnu obraza, vgravirana realnost modernega časa.

Treščil je med naju steklen trk pogledov in telesi sta se z vzporedno poravnavo zazrli vsako s svojega brega, za trenutek so bile pozabljene vse travme in pogube, nadutvani predsodki pa so za kratek čas zapadli v brezčasno sozvočje;

takrat je nelagodno obstala, za trenutek bežno razprla mrežo osramočenega pogleda, potem tiho hlipajoče izdrla iz sebe: »Mi lahko daste kakšen tolar?«

Moje stojišče se je ugreznilo, sledil je surov prelom koščic v kolenih, odnotraj vratolomen napad viharja, nekontroliran drget obraznih mišic, vbod akupunkture emocij, popolno zoženje možganskih celic. Nagonsko, brez pretiranega obotavljanja sem s kirurško natančnostjo izmeril šep, odmeril pričakovano in potem ... Potem ... kot jutranje sanje ... je vse izginilo v meglicah, jedra njenih korakov so se napela, moje vidno polje je postalo tiha ravnina, jaz nezavesten, še vedno ohromljen od hipnoze dogodka, zazrt tokrat v praznino dneva.

Nad mano betonski oblaki, spuščena roleta spoznanja, dež in toča vprašanj, odgovorov nesramno krivih za izpust, kot masne srage gnilih občutkov.

Prosila je denar, čemu ga rabi, sem se vprašal, kaj bo v resnici z njim.

Pomirjeno ugotovim, da pravzaprav ni važno, da je zdaj njen, pogret in stisnjen v njene dlani. Na kraju koncev tudi mene nihče ne vpraša, kam je izpuhtela moja prodana mesečna plača. Kaj komu mar! Vseeno pa se po internih zvočnikih brezen driča odmev, ki glasno sika. Je to zares vse, kar zmore sicer ljubeče človeško srce?

Je ta dogodek vendarle izkaz današnje iluzije realnosti, je morda to izurjena podoba JAZovake, na otip nastrojene družbe, ki dlje od svojih lastnih ambicij in samovšečne zagledanosti ne more poseči! ...

LenArt - Ker. Ro L. Robert

Trenutek mraza

Zbudim se, stopim v mesto na banko, čakam pol ure, da lahko dvignem pet evrov. Kupim časopis Kralji ulice za pet evrov, jih prodam, dobim evre in tolarje, za tolarje ne morem kupiti Kraljev ulice, niti za bankovce!

Petnajst do dvanajstih (11:45) na Ljubljanski banki čez cesto gužva; vrsta se je spremenila v dolgo kačo, zvijajočo se po prostorih banke. Grem nazaj čez cesto in kupim za 9 evrov Kraljev ulice. V čem je bistvo?

Kaktus

Pogovor z očmi

Noč, sprehod je enkrat, zrak svež, malce pihlja, sem pa tja kdo pridriži z jeklenim konjičkom. Kar nekaj metrov pred menoj stojita možaka, poslušata glasbo in veselo razpravljata o vsak svojem lepotcu. Iz hrbtne strani me preseneti kolesar, ustavi se ob meni, pozdravi in me prosi za malce ognja. Podam mu vžigalnik, ko si prižiga cigareto, budno opazuje možaka v njuni debati. Zahvali se mi za ogenj in odpelje v noč. Naenkrat me nekaj zadrži, ne vem, morda instinkt, ustavim se in opazujem situacijo. Do njiju pristopi človek višje postave in jima zaželi lahko noč, nato potegne revolver, odjeknejo štirje strel in možaka padeta po tleh. Da pa bi strelec popolno opravil svoj posel, pošlje še vsakemu po eno kroglo v glavo, nato pospravi revolver in se umiri. Obrne se proti meni in me gleda nekaj sekund, sliši se samo še glasba.

Izgine za vogal stavbe, se usede na kolo in se mirno odpelje svojo pot. Stojim kot kip in buljim v temo, slišim samo še melodijo, rahlo pihanje vetra, ki prinaša vonj po sveži krvi. Z nekaj težavami se počasi začnem zavedati, naprej ne morem, obrnem se in odpravim proti domu. Pri odklepanju vhodnih vrat me nenadoma zmoti tujčeva roka, ki me potrepnja po ramenu, obrnem se in za seboj zagledam kolesarja. »Živjo,« me vljudno pozdravi in spet si želi vžigalnika, voham smodnik. Nenehno me gleda v oči in občutek imam, da je zelo resen. Prižgem mu cigareto in ga tudi jaz pogledam v oči, vse mi je jasno. Zahvali se mi za ogenj in se odpelje, pokličem ga nazaj, ustavi se in me prešenečeno pogleda. Očidem do njega in mu podarim vžigalnik. Pokloni mi zadržan nasmešek in odhiti.

KTM

ANEKDOTE S PRODAJE

RESNIČNA 1

Pristopi policist do prodajalca Kraljev ulice in ga ozmerja: »Zdaj te pa imam! Že dolgo sem te iskal. Hitro mi daj dokumente in ne upiraj se.« Prodajalec ga umiri in mu pove: »Kar lepo počasi, saj smo kulturni, se bomo vse lepo pomenili.« Prodajalec mu izroči dokument: »Izvolite.« Policist pogleda, prebere dokument in opazi, da ni prava oseba. Začne se opravičevati. Prodajalec mu odvrne: »Tu, pri nas, Kraljih ulice, smo sami prijazni prodajalci.« Policist pokima in se prodajalcu opraviči. Nato mu prodajalec reče: »Vzeli ste mi nekoliko časa pri prodaji, medtem bi jaz že prodal nekaj izvodov.« Policist mu izroči dva evra, ne vzame revije in zaželi prodajalcu veliko uspeha pri prodaji.

Roman

ODZIVI NA PRODAJO KRALJEV ULICE

Biti ulični prodajalec je, vsaj zame, precej težka stvar. Verjetno to doživlja vsak na svoj način, saj smo si med sabo različni. Gre za prodajo revije Kralji ulice. V mojem primeru gre predvsem za odzivnost potencialnih kupcev. Saj ne gre za to, ali bo kdo kupil omenjeno revijo, čeprav sem na ulici prav zaradi tega, da prodam nekaj izvodov; meni gre v prvi vrsti za kulturo obnašanja ljudi, ki hodijo mimo mene. Težko je verjeti, da večina ljudi, ko se jim vljudno ponudi izvod revije, ne reče niti hvala. Nekateri pa takoj usmerijo glavo dol in ne pogledajo niti v oči. Ti so isto poseben kaliber ljudi, človeku ne bi dali niti za kozarec vode. Nekateri imajo pripombe, kot je »delat pojdi«. Prodaja je zame delo. Nekateri prodajajo na tržnici sadje in zelenjavo, nekateri delajo v trgovinah. Vse to je delo. Ljudje pa na te stvari gledajo ignorantsko, saj mislijo, da so vredni več od brezdomcev. Pa niso. Vsaj zame ne. So duševni reveži, sami imajo do življenja bolj negativen odnos kot pa brezdomci. Pozabljajo, da so tudi brezdomci ljudje kot oni. Lahko bi vsaj rekli hvala in odšli naprej z nasmehom po svojih opravkih, ne pa s prezirom ...

Rajko

KDO PRAVI, DA SI BREZDOMCI NE MOREMO PRIVOŠČIT ŽIVALI?!

Jaz sem na srečelovu dobil pujsa. Pujsa, ki ni navaden pujs, ampak ima na hrbtu režo, skozi katero padajo kovanci. Poleg Kraljev ulice sem na svojem prodajnem mestu v veselem decembru nastavljal tudi tega pujsa, ki je zaslužil najmanj toliko kot jaz. Tudi ljudje so bili v bistvu zelo veseli, saj je vse skupaj izgledalo kot nekakšen vesel obred metanja kovancev v pujska. Mislim, da je postavil rekord 15 evrov v 15 minutah, vendar pa brez Kraljev tudi pujs ne bi zaslužil toliko. Z veseljem bom celo leto skrbel za takega pujsa in ga v decembru zopet nastavljal.

Sale

RESNIČNA 2

Pristopi starejša ženska k prodajalcu časopisov Kralji ulice in ga ozmerja: »Lenuh! Pokvarjenec! Baraba! Delomrznež! Mlad si, delat se spravi, ne pa, da nam upokojujencem jemlješ še zadnji drobiž.« Prodajalec odvrne: »Gospa, oprostite, lepo se umirite. Lepo sem vam ponudil časopis, nisem pa vam ga vsiljeval.« Gospa ga še naprej zmerja in odide. Ko mineta dve minuti, se gospa vrne, se prodajalcu lepo opraviči in mu reče: »Opazila sem, da ste zelo prijazni, pa da vas malo zebe, zato vam dam dva evra za čaj, revijo pa bom kupila pri katerem drugem, da jih vam ostane več. Vidim, da ste prijazni.« Prodajalec se lepo zahvali, zaželi gospe lep dan, tako kot ga je naučil njegov starejši sodelavec-prodajalec.

Roman

DANILO TÜRK KUPIL KRALJE ULICE

Na demonstracijah v soboto, 17. novembra 2007, se je med drugimi prikazal tudi novoizvoljeni predsednik RS Danilo Türk. Obkrožen s fotoreporterji se je sprehajal pred Mercatorjevo trgovino na Kongresnem trgu. Skozi množico fotoreporterjev se je začel nekdo prebijati do gospoda Türka. Ko je končno prišel do njega, ga je s časopisom v roki vprašal: »Gospod Türk, bi mogoče kupili Kralje ulice?«

»Seveda,« je bil avtomatski odgovor. Vzel je revijo, jo plačal, nato pa je prodajalcu časopisa ponudil roko ter vprašal: »Kako?«

»Sedaj malo bolje. Hvala!« Gospod Türk je nadaljeval svoj sprehod, medtem ko se je prodajalec Kraljev z nasmehom na obrazu odpravil po svoja dva kolega. Ta prodajalec se je prav dobro znašel, saj gospodu Türku ni preostalo drugega, kakor da kupi revijo, sicer bi se osramotil pred celo Slovenijo še pred nastopom svojega mandata. Ni pa rečeno, da gospod Türk ne bi kupil revije tudi brez navzočnosti fotoreporterjev. Pohvalno!

Marko Nakrič

IDIOT

Nekoga poletnega dne lanskega leta sem stal na robu Zaloške ceste ob Kliničnem centru. Na tem mestu sem imel namen prodajati Stripnik. Kupec, ki bi kupil Stripnik, bi dobil brezplačno še številko revije Kralji ulice. Stal je 2 evra. Naj takoj povem, da nisem redni prodajalec časopisa Kralji ulice.

Ko takole stojim in ponujam omenjeni Stripnik, pristopi k meni neka gorila, ki je bila bolj malo podobna človeku.

»Koliko stane Stripnik?« me vpraša. Pojasnim mu, da 2 evra, časopis Kralji ulice pa potem dobi brezplačno. Vzel je Stripnik, plačal 2 evra, jaz pa mu podarim še časopis Kralji ulice in še mu zahvalim. Tip začne listati Stripnik, ki mu očitno ni bil všeč, in reče dobesedno takole: »A zdaj ste začeli že klošarji prodajati te »pizdarije« in to za 2 evra?« Ko je izgovoril besedo klošarji, me je osebno tužalil, zato sem mu odvrnil: »Jaz nisem noben klošar, Stripnik pa kupujejo samo idioti.« To ga je tako razjezilo, da je zahteval 2 evra nazaj in mi začel še fizično groziti, češ, da me bo odvelkel na Kralje ulice itd. Rekel sem mu, da lahko greva in poveva vsak svojo zgodbo, dveh evrov pa mu ne dam nazaj. Za tem ga je nekaj prešinilo in na brzino je odšel, najbrž nazaj v džunglo.

Rajko

BREZPLAČNE PRIREDITVE

Tanja Vuzem

Kaj: Refleksije sodobnih scenskih umetnosti
Kje: Konferenčne dvorane M, Cankarjev dom, Ljubljana
Kdaj: 21. 1. ob 19h

Kaj: Predavanje (Chaos communication congress)
Kje: Kiberpipa, Kersnikova 6, Ljubljana
Kdaj: 22. 1. ob 19h

Kaj: Delavsko punkerska univerza (mini simpozij: Alberto Toscano, Nina Power, Owen Hatherley)
Kje: Klub Gromka, Metelkova mesto, Ljubljana
Kdaj: 24. 1. ob 17h

Kaj: Literarni večer o Afriških kratkih (Jutri je predaleč)
Kje: Klub CD, Ljubljana
Kdaj: 24. 1. ob 19h

Kaj: Filmski večer (Retrovizor)
Kje: Klub Gromka, Metelkova mesto, Ljubljana
Kdaj: 24. 1. ob 20h

Kaj: Glasbena redakcija Radia Študent v nedrjih matere Gromke
Kje: Klub Gromka, Metelkova mesto, Ljubljana
Kdaj: 24. 1. ob 24h

Kaj: DJ-večer (Dušanova ritomigalnica)
Kje: Klub Gromka, Metelkova mesto, Ljubljana
Kdaj: 25. 1. ob 22h

Kaj: Seminar (Enostavne ekološke rešitve v vrtu)
Kje: Biotehniška fakulteta, Ljubljana
Kdaj: 29. 1. ob 17h

Kaj: Fotografska (rock) razstava
Kje: Godec pub, Celovška 68, Ljubljana
Kdaj: 29. 1. ob 10h

Kaj: Delavsko punkerska univerza (predava Aljoša Kravanja: »Totalitarizem in razsodna moč«)
Kje: Klub Gromka, Metelkova mesto, Ljubljana
Kdaj: 31. 1. ob 18h

Kaj: DJ-večer (DJ Soma)
Kje: Klub Gromka, Metelkova mesto, Ljubljana
Kdaj: 31. 1. ob 22h

Kaj: Slovenska popevka – Pust special
Kje: Gala hala; Metelkova mesto, Ljubljana
Kdaj: 2. 2. ob 23h (vstop prost do 23.30)

Kaj: Sobotaža (Diastema)
Kje: Klub Gromka, Metelkova mesto, Ljubljana
Kdaj: 9. 2. ob 22h

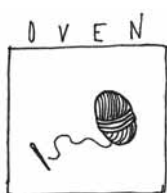
Kaj: Delavnica (izdelava lesenih okrasnih ptic)
Kje: DOPPS, Tržaška 2, Ljubljana
Kdaj: 20. 2. ob 17h

Kaj: Fatal error #22 (Pero-Fotar, Earblower, Vučko)
Kje: Klub Gromka, Metelkova mesto, Ljubljana
Kdaj: 22. 2. ob 22h

Prireditelji, vabljeni k objavljanju svojih brezplačnih prireditev!
kraljiulice@gmail.com

ULIČNI HOROSKOP

Gregor B. Hann,
ilustracije Damjan Majkić

ON
No, sedaj ko ste se lepo pozabavali skozi novoletne praznike, pa boste morali zopet prijeti za delo, ki pa bo zdaj potekalo precej lažje. Nekdo, ki vas ima rad, bo imel veliko za povedati.

ONA
Novo leto bo za vas prelomnica v vašem življenju. Spoznali boste nekoga, ki bo spremenil vaše življenje. Ali ga boste poslušali?

ON
Kar ste si zadali v svojem načrtu, to vam bo prav gotovo koristilo. Tudi na čustvenem področju se bo nekaj spremenilo, toda bodite previdni.

ONA
Na vašem delovnem mestu bo prišlo do sprememb. Kmalu boste napredovali. Vendar vam svetujem, da postanete previdni, kajti sodelavci, ki so okoli vas, bodo zavistni.

ON
Toliko dela imate, da nimate časa niti za sebe, dajte že enkrat napraviti red, da boste tudi vi kdaj uživali sadove svojega dela. Dajte si duška s kakšno boljso polovico.

ONA
Sedaj je vendar napočil čas, da razmislite o svoji bodočnosti. Mar boste večno sama, kot neka stara teta? Sedaj je prava priložnost za lepe trenutke. Premislite o tem!

ON
Ker niste poslušali nasvetov neke osebe, se vam zdaj dogajajo čudne stvari, toda s premišljenim korakom se boste rešili teh nadlog. Zaupajte sami vase, saj niste puška, da bi vas metali v koruzo.

ONA
Tudi za vas se bo našla rešitev, in sicer tista, ki si jo nadvse želite. Ljubljena oseba, na katero mislite, vas bo skoraj vsak dan pošteno presenetila, odgovorite ji tudi vi.

ON
Ja, vi levi se takrat, ko ste najbolj ranjeni na čustvenem področju, z vsemi štirimi borite proti sovražniku. Toda glavo pokonci, pokažite svoj ego, da tudi vi niste priplaval po goveji juhi.

ONA
Ker niste delali tako, kot vam je bilo preko znanke rečeno, se vas loteva strah, kaj bo na to porekel vaš ljubljani prijatelj. Denar bo sicer nekoliko počasi prikapljal, vendar bo siguran. Pazite na zdravje.

ON
Po napornih praznovanjih je čas, da se streznite in delate naprej, če hočete, da bo začetek leta uspešen v službi in doma. Ljubljena oseba vam želi nekaj dati, vi pa le vzemite.

ONA
Nič hudega, če vam ni uspelo zdaj, saj bo taka priložnost še prišla, zato le pogumno naprej. Ali veste, da vas čaka še neko presenečenje, ki vam bo spremenilo način življenja?

OGLASNA DESKA

KTM in Roman sta serviserja meseca! Zahvaljujemo se jima za izjemno potrpežljivost, iznajdljivost in uspešnost pri popravljanju kavnega avtomata, ki je v našem dnevnem centru nepogrešljiv pripomoček. Tudi bralcem ju priporočamo!

Nujno! Če imate odslužen, a še delujoč CD s tečajem angleščine Pons 1 in 2, ki je lani izšel skupaj s časopisom Dnevnik, se priporočamo (dobrodošel seveda tudi kak drug ponudnik začetnega tečaja in drugi jeziki)! (059 022 503, kraljiulice@gmail.com)

KOMBI PREVOZI

Iščem delo, imam kombi, v katerem bi lahko prevažal karkoli - predmete ali pohištvo. Za ponudbe pokličite 040 344 405.

Nagrajenci pravilno rešenih ugank iz prejšnje številke so Petra Boh iz Ljubljane, Uroš Vidmar iz Trzina, Neja Petković iz Ribnice, Marko Vivod iz Maribora in Marjan Blažek iz Ljubljane. Nagrade in čestitke bodo prejeli po pošti!

Potrebujemo uporaben pograd. Če je kje kdo, ki ga lahko podari, naj me pokliče: Milan, 051 871 543 (ali sedež društva - 059 022 503).

Vsem ljudem, ki so v decembru kar naprej prihajali v naš dnevni center ter našim kraljem podarjali odeje, oblačila, dobrote itd., se iskreno zahvaljujemo za pomoč. Zahvala pa gre tudi v uho Radia Študent, ki je v prazničnih dneh vsakodnevno in brezplačno objavljaj naš mali oglas.

Zahvaljujemo se daritvenemu oglašniku podarimo.si, ki je pričelo z objavljaj naših malih oglasov. Bralce obveščamo, da si lahko od sedaj našo oglasno desko ogledujejo tudi na internetni strani z naslovom www.podarimo.si.

Kraljedar 2008 - še na zalogi! Zagotovite si svoj izvod pri svojem uličnem prodajalcu!

Zahvaljujem se g. Armandu za izdelavo ročnega viličarja za prevoz težkega tovora, ki ga je podaril meni oziroma društvu Kralji ulice in mi s tem omogočil lažji vsakodnevni prevoz tortic. Janez Kompare

Zahvaljujemo se ge. Urški Šefman Sojer, šefici slaščičarne Zvezda in slaščičarne hotela Slon, za podarjene slaščice in sendviče, ki jih prejemo vsak dan. Iskrena hvala!!!

Društvo Kralji ulice, razdeljevalnica hrane Zavetišča za brezdomce na Poljanski in Janez Kompare

Veselo predpraznično vzdušje smo si v decembru ustvarjali tudi v društvu Kralji ulice. V petek, 28. 12., smo si v našem dnevnem centru ustvarili prijetno in veselo popoldne. Pizzerijama Foculus in Pinki se zahvaljujemo za slastne pizze, ki sta nam jih prijazno podarili!

Iz Zavetišča na Vošnjakovi se zahvaljujemo vsem, ki so se odzvali na naše prošnje. Vsem skupaj želimo vse dobro v prihajajočem letu. Zavetiščnik

 Podarimo.si
daritveni oglašnik

TEHTNICA

ON
Z vašo ljubljeno osebo, ki je precej mlajša od vas, boste doživeli uspeh, ki ga že nekaj časa pričakujete. Dobili boste namreč tisto, o čemer že dolgo časa sanjate. Ali boste vzeli ponujeno?

ONA
Doživeli boste nenavaden dogodek, ki vas bo malce vrgel s tira. Toda vsa stvar se bo uredila in prišli boste do spoznanja, da je lahko vsaka slaba stvar za neko drugo stvar dobra, mar ne?

ŠKORPIJON

ON
Imeli boste občutek, da vas nekdo prezira. Vendar brez strahu, to je vaša domneva, za katero nimate argumentov. Boljša polovica vas bo nekam povabila, za kar pa se boste težko odločili. Le zakaj?

ONA
Ni vse tako črno, kot se vam zdi. Malo se ozrite naokoli in videli boste, da se je treba potruditi, če hočete doživeti uspeh. Po dolgem času se boste srečali z nekom, ki je bil že od nekdaj vaša simpatija.

STRELEC

ON
Ste pripravljeni nekaj narediti na čustvenem področju, kajti ljubljena oseba ne bo čakala v nedogled? Tudi pri denarju se bo izboljšalo, dobili boste tisto, o čemer že dolgo časa sanjate.

ONA
Čaka vas kar naporen prvi mesec v novem letu. Toda tudi to se bo obrestovalo. Predvsem na finančnem področju vam kažejo zvezde zelo dobro. Na ljubezenskem področju pa boste doživeli čudovito romanco.

KOZOROG

ON
Neverjetno se boste odrezali pred gosti. Ljudje vas bodo občudovali in se spraševali od kod vam ta energija. Na denarnem področju se bo izkazalo, da je bila investicija pravi način dobička. Sledi dediščina.

ONA
Vam je kaj vroče ob misli, da boste dobili mnogo denarja na loteriji? Poskrbite, da boste uživali z nekom, ki je vaša simpatija. Tudi zdravje vam bo služilo tako, kot si želite. Bodite pazljivi na okolico.

VODNAR

ON
Že dolgo časa hrepenite po nečem, čemur se reče ljubezen. Pokazala se vam bo priložnost, ki je ne smete zamuditi. Pazite na zdravje, saj niste stari dvajset let, ampak jih imate krepko čez petdeset.

ONA
Komaj ste se odkrižali ene težave, že je pred vrati druga. Le kdaj vas bo srečala pamet? Dajte se že enkrat spraviti v red. Če hočete slediti spremembam v življenju, se poboljšajte.

RIBI

ON
Čeprav ste rojeni v znamenju rib, pa vam to prav nič ne pomaga, da bi iz svojih težav splavali z lahkoto, zato pamet v glavo in takoj na delo - in naposled bodo rezultati tu. Nehajte piti!

ONA
Prav gotovo, da to za vas ni tako lahka naloga, ko pa greste po takšem načinu izpeljave načrta! Vendar se bo zgodilo nekaj, kar niste pričakovali. To je uspeh, zaradi katerega boste postali zelo karizmatična osebnost. Le kako bo partner reagiral na to?

030
KRALJI
ULICE

RAZVEDRILO

Ko je bil sprejet protikadilski zakon v Sloveniji, sta se na glavni železniški postaji v Ljubljani srečali parna in električna lokomotiva. Nekaj časa stojita in se gledata, nakar vpraša parna lokomotiva električno: »Ja hudiča, kdaj si pa ti nehala kaditi?«

Gregor B. Hann

Shizofrenični volk reče zajčku: »Kako sva si podobna,« zajček pa odgovori: »Ja, samo ti si volk, jaz pa sem zdrav.«

Kaj je bit boljš – bolan volk ali zdrav zajc?

Za zajca je vseeno, a ga poje zdrav al pa bolan volk.

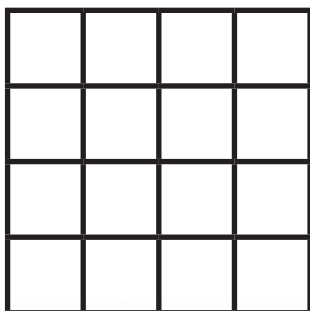
Kavica

SUDOKU

Navodilo za SUDOKU je preprosto: v vsak stolpec, v vsako vrstico in v vsak 3x3 kvadrat vpišite številke od 1 do 9, v vsakem stolpcu, vrstici ali 3x3 kvadratu pa se vsaka številka lahko pojavi le enkrat.

ANAGRAMNI MAGIČNI LIK

Gregor B. Hann

Vodoravno in navpično:

- (1) največja kopenska žival, ki živi v Afriki in Indiji;
- (2) del imena kraja blizu Kranja (del imena kraja je Škofja);
- (3) vrsta barve;
- (4) mesto na Japonskem.

„AL KAIDA“

Yani

„NI AL KAIDA, AMPAK AL' BO KEJ DROBIŽA?“

	1	5	4	2				7
3	2		9			5		4
		3	8	4		6		
	5						7	
		2		3	1	9		
8		7			9		3	1
2				8	3	7	5	

V KNJIŽNICI

DOBER DAN, A MASTE KNJIGO O SAMOMORIH?

NA ŽALOST SO ZMANJKALE, KER JE NIHČE NE VRNE!...

NIK*

Kransterdam

NIK*

MARKO

Skozi življenje se težko prebijam,
s temi adidaskami gre lažje.

